

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
Monthly, October 1946

V PRAZE 15. října 1946

Ročník 67 (1)

Číslo 3.

Obsah:

„Proměnění“, aby viděli Boha	-	3
Panovati nad národy prutem železným	- - - - -	4
Naděje v to, co nevidíme	- - -	10
Svědectví období „radost národů“	- - -	2
Studium „Strážné Věže“	- - -	2

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street - Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Uředníci: N. H. Knorr, president, W. E. Van Amburgh, tajemník.

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýcká č. 684.

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“
— Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho univerzální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory. Příkladně ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřený v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe

a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“.

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplní zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmílovaně Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

SVĚDECKÉ OBDOBÍ „RADOST NÁRODŮ“

„Veselte se národové s lidem jeho!“ jest výroční text pro 1946 a spouzcením vskutku prožívají jeho pravdivost, přivádějící k organizaci Páně mnoho „jiných ovcí“, takže se tyto lidé ze všech národů, pokolení i jazyků radují s Božími pomazanými služebníky na zemi. Velké prosincové svědecké období ve znamení „radost národů“ bude vyvrcholením tohoto roku. Všichni, kdož jsou spojeni s organizací Páně, projeví svoji vděčnost vůči Jehovovi tím, že budou svoji radost sdílet i s jinými lidmi a budou jim vypravovati, jak i oni mohou náležeti k nejveselejšímu lidu na zemi.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“

„Panovati nad národy prutem železným“

1	týden odst.	1 — 19
2	týden odst.	20 — 39

„Naděje v to, co nevidíme“

3.	týden odst.	1 — 19
4.	týden odst.	20 — 41

(Dokončení se str. 16-)

rukou udělaný, věčný v nebesích“. Nikoli, ale Bůh rozdmýchal v srdcích jejich naději, že mohou naléztí zalíbení soudcovy a sloužiti Jehovovi bez přerušení života a aniž by jejich tělo muselo propadnouti rozkladu, a to skrze celý konec tohoto světa v Armageddonu až do nekonečných časových dálek nového světa. Některé z těchto „jiných ovcí“ zemrou snad dříve než konečná bitva armageddonská smete bezbožný tento svět, jenž ovládá nyní tuto zem; mají však naději na zmrtvýchvstání. Když na této zemi v novém světě procitnou k novému životu, tu vyjdou z hrobu s takovým tělesným tělem, jaké Bohu se zalíbí jim dáti, nebudou v něm však vzdychati a nebude jim v něm těsno. Jejich vytrvalá poslušnost Jehovova soudce a krále dává jim naději, že se jim od něho dostane uzdra-

vení a očisťujících požehnání pro tělesné jejich tělo a že během tisíciletého panství Kristova nad zemí dosáhnou lidské dokonalosti.

41 (Věrní tohoto velikého stáda „jiných ovcí“ kladou svou naději v božské proroctví, podle něhož mají se jako dokonalí lidé státi dokonalým obrazem a podobou Boží, ať už životem bitvou armageddonskou nepřerušovaným anebo zmrtvýchvstáním během tisíciletého panství Páně. Tato naděje v nikdy neviděné věci je podepřána, zatím co věrně snášejí nynější „lehoučké soužení“, aby společně s Kristem Ježíšem, svým Pánem a králem, měli účast na ospravedlnění jména Božího.

Angl. SV z 15. dubna 1946

41) Jaká konečná naděje posiluje tudíž všechny tyto „jiné ovce“ v dnešní službě Boží?

STRÁŽNÁ VĚŽ

JAKO ZVĚSTOVATEL JEHOVOVA KRÁLOVSTVÍ

ŘÍJEN 1946

„Proměnění“, aby viděli Boha.

„Všichni proměnění budeme...“ — I. Kor. 15:51.

JEHOVA Bůh. Nesmrtelný, žije v nebeské nádheře, kterou nelze ničemu přirovnati a jež není pro žádného člověka viditelná anebo přístupná. Člověk nebyl stvořen k tomu, aby patřil na takovou vše převyšující božskou nádheru.

2 Když mužové vědy daleko venku v pustinách Nového Mexika přivodili onoho osudného pondělního rána, dne 16 července 1945, explozí první atomické bomby, tu se ona obrovská ocelová věž, na níž byla bomba zavěšena, ve vzniknuvším záru čtyř bilionů stupňů proměnila v páry, a člověk, jenž ze vzdálenosti deseti kilometrů černými ochrannými brýlemi pohleděl jen na okamžik přímo do exploze, oslepl při této největší světlosti, která kdy vzplanula nad touto zemí. A přece nelze tuto lidmi vyvolanou nádheru přirovnati k nádheře Stvořitele, jenž je ústředním zdrojem veškeré atomové energie. Člověk ze slabého masa a krve, jehož tělo sestává ze tří čtvrtin z vody, nemohl by nikdy oblést před Boží plnou vznešeností. Když na hoře Sinai mluvil Jehova k proroku Mojžíšovi, který prosil, aby mohl vidět Boží slávu, tu řekl: „Nebudeš moci vidět tvář mé; neuzří mne člověk, aby živ zůstal.“ (2. Mojš. 33:20) Křesťanský apoštol Pavel byl kdysi oslepen na tři dni zářící nebeskou vidinou, a s pravým porozuměním o Synu Božím, jenž je obrazem Boha, svého Otce, mohl napsati: „Král králujících a Pán panujících, kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřístupném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž vidět může.“ (1. Tim. 6:15-16; Skutk. 22:6-11; 9:3-9) Zeela zřejmě nemohou proto tělo a krev nikdy přijít do nebe. K tomu není člověk určen. „Tělo a krev království Božího dědictví dosáhnouti nemohou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.“ — 1. Kor. 15:50.

3 Pochopíme-li jednou hořejší jednoduchou a nepopíratelnou pravdu, pak nám to pomůže zbavit se náboženských omylů a správně pochopiti inspirované knihy Písma svatého. Víra je přesvědčení o věcech, které tělesné oko nevidí. Pouze vírou můžeme něco vidět čili duchovně vnímat o „váze“ neboli „plnosti nádhery Boží“ (Albrecht), jak je vylicena v jeho sepsaném Slově a poněkud se zrcadlí z jeho viditelných děl nebe i země. (Žid. 11:1; Řím. 1:19,20) Chová-li nějaký rozumem obdařený tvor na zemi naději, že se ukáže v Boží vznešené přítomnosti a uvidí jeho osobní nádheru, pak musí tento tvor očekávat, že musí prodělati pronikavou změnu, která navždy odstraní tělo i krev. Tato „proměna“ je něco, co člověk nikdy sám nemůže provést, ani pomocí moderní vědy. Žádný rozumný člověk nemohl by právem doufati, že prodělá takovou proměnu, leda by všemohoucí Bůh Jehova mu byl něco takového zaslíbil.

4 Jedině Jehova Bůh může přivoditi takovou zázračnou proměnu tvorů, kteří byli z masa a krve, aby se stali nesmrtelnými duchovními tvory, kteří se mohou ukázati před Bohem na nebi, mohou jej vidět i žíti. Takovou proměnu zaslíbil Jehova Bůh určitým osobám, jež dosáhnou jeho zvláštní přízně. Tato zaslíbená „proměna“ byla dlouhou dobu svatým tajemstvím. Byla odhalena a zjevena teprve s příchodem Ježíše Krista, Syna Božího. Vskutku byl on prvním, který měl prodělati tuto proměnu z těla v ducha. Toto je potvrzeno jedním z jeho svědků, apoštolem Petrem, který píše: „Nebo i Kristus jednou za hrůchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale oživen Duchem, skrze něhož i těm, kteříž jsou v žaláři, duchům, přišed, kázal.“ (1. Petr 3:18, 19) Co se týče úlohy, kterou naplnil Kristus Ježíš, aby toto tajemství odhalil lidskému porozumění, píše apoštol Pavel Timoteovi: „Buď v úzkosti pro evangelium podle moci Boží, kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků, nyní pak zjevené skrze příští patrné spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na světo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium.“ — 2. Timot. 1:8-10.

5 Tentýž apoštol, Pavel, napsal další vysvětlení o tomto tajemství, které jemu Kristus zjevil. Asi dvacet let po smrti a vzkříšení Kristově, když byla vzplanula pronásledování křesťanů, při čemž mnozí byli usmrceni, psal Pavel svým bratřím v Korintu: „... že Kristus umřel za hrůchy naše podle písem. A že je pohřben, a že vstal z mrtvých třetího dne podle písem; ... potom vidím více než od pěti set bratří spolu, z nichž mnozí ještě živi jsou až dosavad, a někteří zesnuli... A nevstal-liť z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste ve svých hříších. A tak i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli. Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí. Ale vstal z mrtvých Kristus, prvotiny těch, kteříž zesnuli... Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme. Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto obléče neporušitelnost, a smrtelné toto obléče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlčena jest smrt v vítězství.“ — 1. Kor. 15:3-6, 17-20, 51-54.

6 Musíme si povšimnouti, že apoštol Pavel psal toto svým křesťanským bratřím a ne lidem všeobecně. Proto nemají tedy lidé obecně žádného podílu na naději a tajemství, které zde vykládá Pavel. Ukazuje křesťanům jasně, že jejich příští „proměna“ je proměnou z lidského stavu v nebeský. Uprostřed této rozmluvy ukazuje křesťanům důvod k tak radikální proměně, praví-li: „A jakož jsme nesli obraz zemského, tak poneseme obraz nebeského. Totof pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví dosáhnouti nemohou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.“ (1. Kor. 15:49,50) Toto úplně vylučuje mylnou náboženskou myšlenku, že křesťané vezmou s sebou do nebe své tělo z masa a krve. Vylučuje to též jakoukoliv myšlenku, že jejich lidská těla budou „oduchovněna“, takže v duchovní říši budou podobni tomu, čím byli zde na zemi, to jest hrbatý křesťan na zemi stane se hrbatým duchem na nebi atd.

7 Není ani podle rozumu ani podle Písma žádných důvodů domnívati se, že by „proměnění“ křesťané na nebi byli takřka obrazy nedokonalých lidských tvorů, jimiž tito byli na zemi, anebo že by vůbec byli podobni lidským tvorům. Naopak, budou nebeskými obrazy Boha, svého nebeského Otce. Jak budou osobně vypadati na nebi, neví proto žádný z těchto věrných křesťanů. To praví apoštol Jan, když píše tato slova křesťanům a nikoliv světu: „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protof svět nezná nás, že jeho nezná. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěf se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobní jemu budeme; nebo vidětí jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očistuje se, jakož i on [Bůh, Otec] čistý jest.“ — 1. Jana 3:1-3.

ZALOŽENO NIKOLI NA LIDSKÉ NESMRTLNOSTI.

8 Jiný náboženský omyl je představa, že taková proměna z lidského k nebeskému je založena na nesmrtelnosti lidské duši vlastní. „v ní přebývajících nesmrtelností“, jak obvykle říkají. Těm, kdož si něco takového představují, připadá za úkol dokázati z epistol Pavlových, že zakládá myšlenku této zázračné „proměny“ na náboženské nauce o „nesmrtelnosti lidské duši vlastní“. Apoštol Pavel pojednává v 1. Kor. 15 o vzkříšení mrtvého křesťana. Na otázku: „Jak budou mrtví vzkříšeni? a s jakým tělem přijdou?“ odpovídá Pavel ihned: „Ó nemoudrý, to, což ty rozsvíáš, nebyvá oživeno, leč umře [jelikož není nesmrtelné]. A což rozsvíáš, ne to tělo, kteréž potom zroste, rozsvíáš, ale holé

zrno, jaké se trefí, pšenice neb kteréžkoli jiné. Bůh pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní tělo.“ (1. Kor. 15:35-38) Jako další důkaz, že mluví o mrtvých a ne o nesmrtelných, praví Pavel: „Nebot jestližef mrtví z mrtvých nevstávají, aniž Kristus vstal. A nevstal-li z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste ve svých hříších. A tak i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli.“ (1. Kor. 15:16-18) Nesmrtelní nemohou zahynouti, ani nemohou spáti v smrti.

9 Je tedy beze sporu, že apoštol zakládá tajuplnou „proměnu“ věrných křesťanů nikoliv na myšlence „nesmr-

telnosti člověku vrozené“, nýbrž na Božím zázraku vzkříšení z mrtvých. Vzkříšením dává Bůh věrným křesťanům nejen opět život, nýbrž převádí jejich jsoucnost z dřívějšího života v lidském těle na nebeský život v duchovní říši jako tvorů duchovních. Při tomto vzkříšení k nebeskému životu v říši Boží jsou křesťané, kteří jsou věrní až do smrti, zrozeni úplně jako duchovní děti Boží. V souladu s tím praví Kristus Ježíš: „Nenarodil-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjíti do království Božího. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest.“ — Jan 3:3-6.

Angl. SV ze dne 15. dubna 1946

Panovatí nad národy prutem železným

„A porodila syna, jenž má panovati nade všemi národy železným žezlem; a její dítě bylo uchváčeno k Bohu, k jeho trůnu.“ — Zjevení 12:5; *Emphatic Diaglott*.

JEHOVA Bůh ustanovil vládu železného prutu pro národy tohoto dvacátého století. Toto je věkem atomové bomby. Bylo by však omylem domnívat se, že vláda železného žezla vztahuje se na udržení shody světských států s novou organizací Spojených národů, jež má být vynucena hrozbami atomovou bombou a ocelí jiných strašlivých zbraní mezinárodní policejní moci. Atomová bomba, radiem na dálku řízené rakety, granáty a torpeda a všechny ty ničivé zbraně, které vojenská věda snad ještě vynalezne, nepatří k válečné výzbroji Pána Boha. Jehova nemá pro ně použití ve své zbrojnici. Všechny tyto věci slouží jinému účelu, nikoli jím nařízenému železnému panství.

2 Světová Bezpečnostní rada odmítla vyhovět četným naléhavým návrhům na zničení atomové bomby a jiných hrozných válečných strojů. Tvrdí, že takovéto nebezpečné prostředky třeba podržeti, aby mezinárodní organizace byla vyzbrojena nástrojem, jenž by jí činil dostatečně silnou a schopnou požadovati na národech poslušnost. Je zde tedy úmysl, udržeti světový mír násilím. Zároveň znamená takovýto mír více méně zachování *statu quo* (dřívějšího stavu), to jest další trvání politických vládnoucích korporací tohoto světa. Takovými silnými bojovými prostředky roste totiž moc těchto lidských vlád, kdežto moc lidu mizí a jeho bezmocnost roste. Takovýto mír nebude nikdy pokojem Jehovova království, jemuž vládne jeho Mesiáš, nýbrž je opakem tohoto mesiánského míru, dokud tento svět existuje. Mají-li tudíž lidé býti uvedeni do nekonečného pokoje Božího království, pak je panství železného žezla nezbytné. Ač to zní tvrdě, přece to bude toliko panství železného prutu nad národy, jež osvobodí lidi od ukrutného utiskování; neboť ono učiní konec veškerému zotročování lidí spojeným politicko-obchodně-náboženským panstvím tohoto světa.

3 Jak biblické proroctví tak i příklady z dějin jasně ukazují, co znamená mávání železným žezlem. Tímto žezlem mává Ten, jehož Jehova určil k tomu, aby pásl národy; tím nemá býti řečeno, že má s národy zacházeti něžně jako s ovce. Národové tohoto světa poznají pastýře s té stránky, jež oproti nim je tvrdá, kdežto ovce přiměřeně lidé zakusí jej s jeho něžné stránky a jim dostane se laskavé péče a ochrany pastýře. Muži a ženy, kteří nechtějí spolu s národy pocítiti železný prut, budou chtít vědět, co musí nyní činiti, aby se dostali pod ochranu pastýře. Nesmějí ztráceti času. Panství železného prutu je jisté, a národové nebudou moci tomuto prutu odolati — vzdor své atomové bombě. Že Jehova Bůh stanovil pro národy země tento konečný soud, to nám odhaluje v poslední knize bible, ve Zjevení (12:5), kde čteme: „I porodila syna pachořka (mužské dítě; *Rösch*), kterýž měl spravovati všecky národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.“ „Mužské dítě“ čili to, co toto představuje,

bylo zrozeno a božskou mocí dosazeno na trůn. Nechut národů, uznati je, ničeho nezmění na situaci a národové nezůstanou nikterak ušetřeni prutu v ruce mužského dítěte. Ba jejich tvrdošijný odpor, uznati je v této poválečné době, jen ještě přispěje k tomu, aby jeho železný prut vstoupil v činnost.

JEHOVA A JEHO PASTÝŘ

4 Pozornost pastýře, které se v ustanovený čas dostane národům tohoto světa, značně se liší od té, kterou věnoval Jehova za dávných dob národu izraelskému. Lid onoho národa považoval za své ovce; a oni naopak vzhlíželi uprostřed všech těch nepřátelských mocí tohoto světa k němu jako k svému velikému pastýři. K předkům onoho národa čítali patriarcha Izrael neboli Jákob, jeho synové Josef a Benjamin a jeho vnuci Efraim a Manasses. Dvanácte kmenů Izraele odchýlili se od Pána Boha a přivodili si po nějaký čas jeho nemilost. Nato se stalo, že kající „ovce“ jejich lidu modlili se k Pánu slovy Žalmu 80:1-19: „Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Josefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvějš se. Před Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbud moc svou, a přispěj k spasení našemu... Jehovo Bože zástupů... navrať nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.“ V té době bylo dvanáct kmenů Izraele ohroženo vyvstávající mocí silné zmiřitarisované Assyrie, a pouze pod ochranou svého pastýře, totiž nejvyššího Boha, jenž trůní mezi nebeskými cherubíny, mohli býti v bezpečí. Jedinou cestou, jak nalézt ochranu v jeho ovčinci, bylo pro severní kmeny, jako Efraim a Manasse, a i pro všechny ostatní kmeny, které se odchýlily a zabloudily v náboženství, jedinou cestou bylo obrátiti se k uctívání Jehovy, Boha zástupů. — 2. Par. 30:1-11.

5 Výzvu, uctívati velikého pastýře, vyjadřuje Žalm 95:6,7: „Pojďte, sklánějme se, a padněme před nim. klekejme před Jehovou stvořitelem naším. Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho (ó kéž byste dnes slyšeli hlas jeho! *van Ess*).“ V celém „křesťanstvu“ nevzývá dnes žádný národ tohoto velikého pastýře. Žádný nemůže se dovoláti jakýchkoli skutečností, jež by prokazovaly, že by od jejich trvání jako národ Jehova Bůh byl jejich

1) Co ustanovil Jehova pro národy tohoto století? a proč se to nevztahuje na policejní moc Spojených národů?

2) Proč trvá světová Bezpečnostní rada na takovýchto bojových prostředcích? a jak přijde nekonečný mír a svoboda bez utiskování?

3) Kdo bude mávati železným žezlem, a jak a proč?

4) S kterým národem staré doby jednal Jehova jako se svými ovce? a jak jedině mohl se tento těšiti z jeho ochrany v jeho ovčinci?

5) Proč nemohou národové světa dokázati, že Bůh je jejich pastýřem? a čím mohl toto dokázati národ izraelský?

pastýřem. On je dnes nevede a oni nenásledují jeho vedení; a jestliže se jim zakrátko zjeví jako pastýř, tu nebude s nimi jednati jako s ovce, ale jako s těmi, kteří jeho pravé ovce napadli. Národ izraelský naproti tomu mohl ze svých dějin dokázati, že Jehova byl jejich velikým neviditelným pastýřem. Hned od chvíle, kdy je zorganizoval jako svůj theokratický národ a — podle svého Mojžíšem daného zákona — ustavil mezi nimi pravé uctívání Boha, převzal Pán Bůh odpovědnost za ně jako svůj vyvolený lid a vedl je. Udělal je neodvislými. Za tím účelem vyvedl je z domu otroctví. Vyrval je z tlamy šelmy egyptské, jež se jimi krmila jako neškodnými ovce a snažila se je zničit zotročujícím „pracovním programem“, jenž měl vésti k jejich vysílení a vyhubení.

6 Jak je Bůh zachoval před dračími úklady Egypta a jak jim razil cestu Rudým mořem, o tom nám praví píseň osvobození: „Skrze moře byla cesta tvá a stezky tvé skrze vody veliké, avšak šlépějí tvých nebylo znáti. Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.“ (Žalm 77:20,21) A v tento den, kdy jeho pravé ovce potřebují býti vysvobozeny a spaseny od silnějších mocí než byl Egypt, připomíná jim Jehova, co tehdy byl učinil. Povstává k aktu většího ještě osvobození. O tomto našem dni je prorocky psáno: „I rozpomínal se lid jeho na dny starodávné, i na Mojžíše (A vzpomenu si zase na dřívější dobu, na Mojžíše, jenž byl mezi jeho lidem; *Luther*): Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moře s pastýřem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil uprostřed něho Ducha svatého svého? Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšově, kterýž rozdělil vody před nimi, aby sobě způsobil jméno věčné, kterýž je provedl skrze hlubiny jako koně po poušti, ani se nepoklesli. Jako když hovádko do údolí sestupuje, tak Duch Jehovův poznáhl u vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné.“ (Iz. 63:11-14) Národové „křesťanstva“ a pohanstva se nezastaví na své cestě, aby vzali na vědomí jméno, které Jehova Bůh sám si učinil za dávná v oné době krise. Lidé a celí národové rozhodli se nechat jeho jméno bez povšimnutí. Proto brzy poznají jeho jméno, když je znovu učiní slavným panstvím železného prutu. Novodobý Egypt se svými národy pocítí tento prut; Jehovovy ovce však zakusí jeho spasení a budou věčnými svědky pro jeho slavné jméno.

7 Povšimněme si jednoho: Ve své péči o své ovce na zemi použil Pán Bůh určité osoby ve vlastnosti pastýře jako svého viditelného zástupce. V případě osvobození Izraele z otroctví Egypta použil Bůh Mojžíše jako pastýře, a jeho bratr Aron byl mu přidán k plnění jeho pastýřských povinností. Po čtyřicet let byl Mojžíš na arabském poloostrově doslovným pastýřem a dohlížel na ovce svého tchána Raguele. Konal tuto pastýřskou povinnost oproti doslovným ovce, když Bůh jej zázrakem u hořícího keře povolal a jmenoval ho viditelným pastýřem nad svým národem izraelským. (2. Mojž. 3:1-10) V této vlastnosti byl Mojžíš prorockým obrazem, avšak nikoli pontifexem ve Vatikánském městě, ačkoli římská hierarchie propůjčila svému papeži tituly: „Nejvyšší pastýř — pastýř pastýřů“, „Vrchní pastýř a učitel“ a „Mojžíš v autoritě“. Přiznávají pronásledování židé, kteří se nyní ucházejí o přízeň vatikánského pontifexem, tyto tituly snad proto, že by mu podle Písma ve smyslu zákona Mojžíšova a Slova Božího příslušely? Jeden z vedoucích židovských křesťanů, apoštol Petr, nepravil, že by on sám nebo kterýkoli jiný apoštol byl „Mojžíš v autoritě“.

8 V chrámě jerusalémském prohlásil Petr jedno-

značnými slovy, že Mojžíš předstíhoval Krista Ježíše. Římskí katolíci, židé a jiní náboženstvíři měli by číst tato Petrova slova: „... aby Bůh poslal dávno pro vás určeného Krista Ježíše, jež musí nebe podržeti až do času obnovy všech věcí, jak o tom od věků mluvil Bůh ústy svých svatých proroků. Mojžíš řekl: „Proroka vám vzbudí Pán Bůh z vašich bratří, jako mne; poslouchejte ho ve všem, co by vám řekl. Každá duše, která by neposlouchala onoho proroka, bude vyhubena z lidu.““ (Sk. ap. 3:20-23; *Zilka*; 5. Mojž. 18:15-18) Ti židé, kteří nyní vyhledávají pochybnou pomoc římského pontifexem, měli by studovati slova Ježíše Krista, jenž pravil nevěřícím Židům svých dnů: „Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati měl před Otcem. Jestli, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. Neboť kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o mně psal.“ — Jan 5:45, 46.

9 Kristus Ježíš je tudíž pastýřem jako Mojžíš, a on je v této poválečné době dosazen nad ovce pravého stáda Jehova. Naléhavou otázkou dne tudíž je: Chtějí národové, jak Židé tak pohané, pastýře Krista Ježíše poznati s té strany, jako poznali Egyptané pastýře Mojžíše, anebo chtějí jej poznati s té strany, jak poznal Mojžíše Boží vyvolený lid? Když Mojžíš vztáhl svou pastýřskou hůl nad Egypt, tu přišly pustošivé rány, a když jej u Rudého moře pozvedl proti faraonovi, tu pohltily vody mořské všechna vojska faraonova a zničily je. (2. Mojž. 7:20; 8:5,16,17; 9:23; 10:13; 14:16, 26-28) Toto použilí hole ke zničení znázorňuje to, co nyní učiní Kristus.

KRÁLOVSKÝ PASTÝŘ

10 Chceme-li viděti další obrazy nyní se blížícího panství železného prutu, obraťme se k jinému muži, jehož vzbudil Jehova Bůh jako svého viditelného zástupce, aby pásl jeho vyvolený lid. Tímto mužem byl David. Byl kdysi pastýřem v Betlémě judském. Za jeho dnů bylo na žádost lidu ustaveno království nad Izraelem. Tehdy vládnoucí král, Saul z Gabaa, prokázal se nevěrným pastýřem nad stádem Božím. Veliký majitel stáda pomazal proto jiného muže za jeho viditelného vůdce a opatrovníka, totiž Davida. Po dlouhém pronásledování se strany zárlivého Saula dostal se David v ustanovený čas na trůn. Plně se zmocnil města Jerusaléma a zřídil svůj trůn v jeho pevnosti, zvané *Sion*. Z té příčiny stal se Jerusalém, nové hlavní město, známým též pod jménem „*Sion*“. David náležel ke kmeni Juda. Zvoliv tedy Davida pro království na hoře *Sion*, nechal Jehova Bůh stranou kmen Efraimův, předního syna Josefova, a vybral si Judu, a to v souladu s Božím prorockým: „Juda je lvíče... Neuhne berla od Judy ani zákonodárce od noh jeho, dokud nepřijde Sílo [strůjce míru]; jeho budou poslouchat (k němu se shromáždí; *amer. př.*) národové.“ (1. Mojž. 49:9,10, *Slov. b.*) Podle této symbolické mluvy byl David „lvm z pokolení Juda“.

6) a) Skrze co razil Jehova kdysi cestu pro ně? a proč připomíná nyní onu událost? b) Zač pocítí novodobý Egypt železný prut?

7) Čeho měli bychom si povšimnouti ohledně Jehovovy péče o jeho ovce? a kterého náboženského pastýře předobrazem nebyl Mojžíš?

8) Koho předobrazem byl Mojžíš podle Písma?

9) Která naléhavá otázka vyskytuje se dnes ohledně poznání tohoto pravého pastýře?

10) Koho vzbudil Jehova jako pastýře pro trůn v Izraeli? a proč jej lze přirovnati ke lvu?

11 Boží vyvolení judského pastýře Davida za pastýřského krále nad stádem Božím popisuje Žalm 78:67 až 72 takto: „Pohrdl stánkem Josefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil, však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval. A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž utvrdil na věky. A vyvolil Davida služebníka svého, vzav jej od chlévů stáda. Když chodil za ovcemi březími, zavedl jej [Bůh], aby pásł Jákoba, lid jeho, a Izraele, dědictví jeho. Kterýž pásł je v upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.“ Král David byl pouze viditelným, lidským pastýřem; zastupoval však vlastního majitele a pastýře národního stáda, totiž Pána Boha, kterého David uctíval. Když seděl na trůně na hoře Sion, bylo o něm řečeno, že sedí na trůně Božím; a o Davidově následovníku se pravilo, že sedí „na trůně Jehovově jako král místo svého otce Davida“ (1. Paralip. 29:23) Jsa člověkem z masa a krve, nemohl David seděti na trůně po pravici Jehovově v duchovních nebesích. David však představuje onoho, jenž to učiní v Boží stanovený čas. „Neboť David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, dokud nepoložím [neučiním] nepřátele tvých za podnože noh tvých.“ — Skutky ap. 2:34.35.

12 Král David byl věrným pastýřem nad stádem Božím; neboť věrně vedl národ v ryzím uctívání velkého národního pastýře Jehovy. Pro Davidovu věrnost ve správném uctívání pravého a živého Boha uzavřel Jehova s ním smlouvu pro věčné království, pro věčné theokratické panství. Když Jehova zavedl smlouvu pro království, tu mluvil o zvláštní službě, ke které vzbudil Davida. Tím poukázal na službu, jež má být vykonána věčným dědicem této smlouvy království ve prospěch Božího lidu.

13 Boží prorok Nátan pravil Davidovi: „Toť dí Jehova: Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení, poněvadž jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne toho, ale procházel jsem se ze stánku do stánku, také i vně kromě příbytku. Nadto kudy jsem kolí chodil se vším Izraelem, zda-li jsem slovo řekl kterému ze soudců Izraelských (jímž jsem přikázal, aby pásli lid můj), řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového? ... Takto praví Jehova zástupů: Já jsem tě vzal z ovčince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. A býval jsem s tebou všudy, kamž si kolí se obrátil, všecky také nepřátele tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na zemi... až jsem ponížil všech nepřátele tvých (a pokořím všechny nepřátele tvé; *Elberf.*); nyní brž oznamujíš, že Jehova sám vystaví tobě dům... vzbudím símě tvé po tobě, kteréž bude ze synů tvých... a já utvrdím trůn jeho až na věky... Ale postavím jej v domě svém a v království svém až na věky, a trůn jeho bude nepohnutelný až na věky.“ — 1. Paral. 17:4-14.

14 Je dokonale jasno, proč ten, jenž měl být věčným dědicem oné smlouvy s Davidem, je nazýván „syn Davidův“. Ačkoli David byl králem v Izraeli, přece jen nemohl nikdo z Davidových následníků trůnu přivodit splnění smlouvy, neboť ti všichni stáli pod zatracením smrti, které zdědili od hříšného Adama. Kdo toto království jako „syn Davidův“ může zdědit a skutečně je zdědit, jest ten, jenž má plnost moci nekonečného života, totiž nesmrtelnost. Kdo se prokázal jako tento „syn Davidův“ a jak přišel ke vlastnictví nekonečného života, to nám vysvětluje apoštol Petr ve Skut. apoštolů 2:29-33: „Muži bratří, sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel i pocho-

ván jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne. Prorok tedy byv a věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista, a posadí na stoličce jeho, to předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle [hádes], ani tělo jeho vidělo porušení. Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehož my všickni svědkové jsme. Protož pravíci Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.“ Těmito inspirovanými slovy označuje apoštol Petr Ježíše Krista jako dědice a syna Davidova.

15 Petr potvrzuje tento fakt a dodává: „Neboť David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, dokudž nepoložím [neučiním] nepřátele tvých za podnože noh tvých. Věziž tedy jistotně všecken dům Izraelský, žeť Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“ — Skutkové apoštolů 2:34-36.

16 Jelikož Kristus Ježíš byl přibit na dřevo a tam umřel, musel — jakmile Jehova Bůh jej vzkřísil z mrtvých a tudíž nenechal jeho duši čili jeho život navždy v hádesu neboli v hrobě — obdržeti plnost moci pro nekonečný život čili pro nesmrtelnost. Proto pravil Kristus Ježíš apoštolu Janovi v jeho apokalyptickém vidění: „[Já jsem] živý; byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků a mám klíče smrti a hádesu.“ (Zjev. 1:18; *Žilka*, pozn.) Bůh nebes pozval hochapastýře Davida z Betléma, aby se posadil na doslovný trůn Jehovův na hoře Sion v Jerusalemě, protože David byl smrtelným tvorem z masa a krve. Poté však, ve splnění smlouvy pro království s Davidem, pozval Bůh Krista Ježíše, syna Davidova, aby seděl na nebeském trůně, po pravici nejvyššího Boha samotného. Tak tedy Kristus Ježíš zaujal své místo v nebeském Sionu čili v hlavní organizaci, jež byla předstíněna pozemským Sionem v Palestině. Když Ježíš, jenž přemohl tento svět, mluvil později o tom k Janovi, tu pravil: „I já jsem přemohl a posadil jsem se se svým Otcem na jeho trůn.“ (Zjev. 3:21) Když se posadil na trůn, tu vytvořila Boží žena — to je Boží organizace nahoře — Krista Ježíše v dokonalém smyslu jako své semeno, jež bylo hadem zraněno na patě, které však v Boží předurčený čas rozdrtí hlavu tohoto hada. - 1. Mojš. 3:15.

ŽELEZNÝ PRUT V PŘEDOBRAZE

17 Pozemský král David nepoužil železného prutu pro svůj vlastní lid. Tento lid byl stádem Božím, a David jej miloval. Byl velmi starostliv o blaho všech údů tohoto lidu a pečoval o to, aby je vedl správnou cestou Božího uctívání, aby je živil Slovem Božím a chránil je před jejich politickými a náboženskými nepřáteli. Láskyplně se o ně staral, podobně jako pečoval kdysi o ovce svého otce Izai na polích v okolí Betléma. Jednou dopustil se David těžké chyby, a Bůh vyjádřil svou nelibost nad tím, navštíviv poddané Davidovy.

11) Koho zastupoval král David jako královský pastýř? a proč nemohl David seděti na pravici Jehovově na jeho trůně?

12) Nakolik prokázal se David jako věrný pastýř? a nač poukazoval Bůh zvláštní smlouvou, kterou učinil s Davidem?

13) Jaký dům stavěti nedovolil Bůh Davidovi? Bůh však uzavřel smlouvu s Davidem, aby mu postavil jaký dům?

14, 15) Proč nemohl David a jeho hříšní potomci splnit onu smlouvu pro království? a jak označuje Petr dědice této smlouvy?

16) a) Kdy obdržel Ježíš plnost moci k nekonečnému životu, a kde nechal Bůh se ho posaditi? b) Jako čí semeno byl takto vytvořen?

17) Proč nepoužil David železného prutu proti národu izraelskému? a proti komu jej použil?

Zarmouceně vyznal nato David svůj zlý skutek a pravil: „Aj, já jsem zhřešil, a já jsem nepravě učinil, ale lito, jsouce jako ovce, co učinili? Necht' jest, prosím; ruka tvá proti mně a proti domu otce mého.“ (2. Sam. 24:17) Ani v době, kdy byl svým pronásledovatelem, králem Saulem, štván jako divá zvěř, ani kdykoli jindy nenapadl David Božího stáda a nepoužil proti němu železného prutu. Když z prostředku lidu povstali zloději a pokusili se krásti ovce ve spiknutí pod Absolonem, vlastním synem Davidovým, tu učinil král David přísná opatření, aby spiknutí to potlačil a aby upevnil Boží smlouvu pro království. Avšak proti nepřátelsky smýšlejícím pohanským odpůrcům, proti všem těm démony uclívajícím národům koldokola, kteří drželi území, jež Bůh celé země slíbil dáti semeni Abrahamovu, proti těm použil David železného prutu. — 1. Mojž. 15:18-21.

18 David byl Jehovův pomazaný, neboť prorok Samuel pomazal jej olejem za budoucího krále Izraele. V hebrejském jazyce, kterým mluvil David, zní slovo pro pomazaný *Mašáh*, to jest *Kristus*. David složil v době, kdy jeho Bůh jej vysvobodil z rukou všech jeho nepřátel včetně Saula, žalm, jenž končí těmito slovy: „Kterýž tak důstojně vysvobozuje krále svého, a činíš milosrdenství pomazanému [mašáh] svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.“ (Žalm 18:51) Podle Božího předsevzetí má pomazaný triumfovati nad nepřáteli. To ohlásil žalmista slovy: „Neboť jest vyvolil Jehova Sion, oblíbil jej sobě za svůj příbytek... Tuť způsobím, aby zkvět roh Davidův; připravím svíci pomazanému [mašáh] svému. Nepřátele jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvěsti bude koruna jeho.“ — Žalm 132:13, 17, 18.

19 Všechny národy, kteří jsou nepřáteli pomazaného, Davidem předstíněného krále Jehovova, čeká nevyhnutelně přísné zacházení z ruky Boží, jak to vyjadřují tato prorocká slova: „Zvýšil jsem vybraného z lidu. Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem ho. A protož budeš s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho budu. Nebudeš ho moci nuziti nepřítel, ani člověk nešlechtný trápiti. Neboť potru před tváří jeho protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí, porazím. Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvščen bude roh jeho. ... Nepoškvrním smlouvy své, a toho, což vyšlo ze rtů mých, nezměním. Jednou jsem přísáhl skrze svatost svou, nesklamám Davidovi, Símě jeho na věky bude, a trůn jeho jako slunce přede mnou, jako měsíc utvrzeno bude na věky, a jako svědek na obloze věrný.“ (Žalm 89:20—25, 35—38) Tato smlouva pro věčně trvajících království nezklame jako nezklame slunce a měsíc. Ti tedy, kdož trpí pohanu, protože následují šlépějí Pomazaného Božího, budou se radovati z dobrovolnosti Božích a uvidí, jak všichni nepřátelé Mesášovi pocítí železný prut: „Kdež jsou milosrdenství (dobrotivosti; *Elberf.*) tvá první, ó Pane? Přísahu jsi učinil Davidovi v pravdě své. Pamatuj, Pane, na útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil v lůně svém potupu ode všech nejmocnějších národů, jak jsou utrhalí nepřátelé tvoji, Jehovo, jak jsou utrhalí šlépějí Pomazaného [mašáh] tvého.“ — Žalm 89:50-52.

20 Za vlády krále Davida pocítili nepřátelé, jak národní, tak i osobní, železný prut Pomazaného Jehovova. To stalo se v malém měřítku a jako předobraz větších věcí, jež se nyní odehrávají. Král David sotva se posadil na trůn svůj na hoře Sion, a už tu byli tvrdší nepřátelé stáda Božího, kteří často napadli jeho ovce, aby použili své vojenské taktiky proti němu. Zpráva praví: „V tom uslyševše Filistinští, že by poma-

zán byl David za krále nade vším Izraelem, vytáhli všichni Filistinští hledati Davida. O čemž uslyšev David, vytáhl proti nim. Neboť když Filistinští přišli, a rozprostřeli se v údolí Refaim [u Jerusalema].“ Nato vydal Všemohoucí tyto nepřátele předobrazného pomazaného do ruky Davidovy, aby byli sraženi prutem železným, a David pravil: „Protrhl jest Bůh nepřátele mé rukou mou, jako vody protrhují břehy.“ „Neboť nechali tam bohů svých. I přikázal David, aby je spálili.“ Když Filistinští útočili poprvé, tu jejich bohové selhali; přesto nastoupili Filistinští s druhou armádou proti Jehovovu pomazanému králi. A opět vydal Bůh, Pán Zástupů, nepřátele k pobití prutem železným. „I učinil David tak, jakž mu byl přikázal Bůh; a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera. A tak rozešla se pověst o Davidovi do všech zemí, a způsobil Jehova to, že se ho báli všickni národové.“ — 1. Paralipomenon 14:8—17.

21 V pozdější době vlády Davidovy povstaly jiné pohanské národy v zemi zaslíbení proti Davidovi a proti předobrazné theokracii, které vládl jménem Božím. Všechny byly ve válce Jehovově železným prutem jeho pomazaného krále poraženy a podmaněny. Biblická zpráva ukazuje, proti komu pomazaný panovník Páně mával železným žezlem, a praví: „Nádoby stříbrné, též nádoby zlaté a nádoby měděné. Ty také obětoval král David Jehovovi s stříbrem a zlatem posvěceným ze všech národů, kteréž podmanil, totiž z Syrských a z Moabských, též ze synů Ammon a z Filistinských, i z Amalechitských a z kořistí Hadadezera, syna Rohobova, krále Soba. Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti tisíců Syrských v údolí solnatém. Protož i nad Idumejskými stráž postavlil, všecku krajinu Idumejskou stráž osadiv. I učiněni jsou všichni Idumejské služebníci Davidovi; neboť zachovával Jehova Davida, kamž se koli obrátil. I kraloval David nade vším Izraelem, a činil soud a spravedlnost všemu lidu svému.“ — 2. Sam. 8:10-15.

22 Takovéto skutečnosti tvoří názorné pozadí, jež nám pomáhá pochopiti druhý Žalm. Když David, Jehovův pomazaný král, seděl na trůně hory Sion, tu zuřily pohanské národy v zemi zaslíbení a srocovaly se proti němu, aby tak zabránily dostati se do pout neboli „svazků“ předobrazné theokracie Jehovovy. Pohanští národové, kteří byli svými panovníky nuceně organizováni k válce, „přemýšlevali daremné věci“. Marně se spikli, aby zastavili šíření se předobrazného království Jehovova a zrušili Boží smlouvu pro království s Davidem. Rada čili rozhodnutí všemohoucího Boha proti nim musela zůstati v platnosti. Bůh ustanovil, že jeho král na Sionu má postupovati proti všem těm vzpurným, nepřátelským národům a že je má roztrfít jako hrnčíř rozbijí železnou holí hrnčířské nádoby. A tak byli rozdrceni, jak to praví Žalm druhý:

23 „Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují? Sestupují se králové zeměští a knížata se spolu radí proti Jehovovi a proti pomazanému [mašáh: *Kristus*] jeho. Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich. Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim. Tehdáž mluvíti bude k nim v hněvě svém, a v prehlivosti své předěsí je, řka: Jáť jsem ustanovil krále své-

18, 19) a) Jak byl David nazván jako pomazaný král? a jaké je Boží předsevzetí ohledně nepřátel jeho Pomazaného? b) Jaké trvání má míti jeho smlouva pro království?

20) Jak pocítili Filistinští železný prut v ruce Davidově? 21) Proti kterým jiným národům použil David — podle biblické zprávy — železného prutu?

22, 23) Jak splnil se tudíž druhý Žalm v předobrazě?

ho nad Sionem, horou svatou mou. Vypravovati budu úsudek. Jehova řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě. Požádej mne, a dám ti národy, dědictví tvé, a končiny země, vladařství tvé. Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu hrnčářskou roztrháš je.“ — Žalm 2:1—9.

VĚTŠÍ DAVID A JEHO PRUT

24 Shora uvedený druhý Žalm a dějinné skutečnosti, které jsou jeho podkladem, jsou vesměs prorocké a poukazují na události v našem dvačátém století, zejména na dění od roku 1914 po Kr. David je prorockou postavou, jež poukazuje na věčného pomazaného krále Jehovova, jenž sedí na nebeském trůně. To naprosto jasně vysvitá z Písma svatého. Národové a lidé „křesťanstva“ vydávali se za Boží stádo. Jejich političtí, finanční a náboženští panovníci tvrdili, že jsou Bohem ustanovení a že mají vládu nad lidmi na základě Božího práva; byli však nemilosrdnými, sobeckými pastýři nad poddanými jim národy. Rozehnali pravé ovce Boha Jehovy ve snaze, rozbít jejich organizaci a nechati je tak dlouho duchovně hladověti, dokud neuzavrou kompromisy s tímto světem. Četní lidé jsou svým založením pokorní, což by jim mohlo pomoci k tomu, aby se stali ovce velikého stáda Jehovova. Ale ukrutně utiskující pastýři tohoto světa snaží se je rozptýlit a oddálit od ovčince velikého pastýře Jehovy, aby se nemohli k němu dostat. Panovníci byli jako silná zvířata mezi těmi, kdož se vydávali za stádo Boží, a ve svém sobectví zatlačili jiné, aby napřed vzali to nejlepší pro sebe. To plně potvrzuje způsob, jímž národové za světové války 1914 a poté nenáviděli a pronásledovali svědky Jehovovy. 34. kapitola Ezechiele to předpovídá a dnes se to uskutečňuje. Dále prorockví to ukazuje též osvobození, jež věčný Jehova opatří svým ovce skrze Davida, jenž je větší než onen král téhož jména za dávných dob. Čteme:

25 „Proto vám praví Pán Bůh toto: Aj, já rozsoudím mezi bravem tučným a hubeným. (Já sám přikročím k dílu. Vy nemotorní tvorové; odstrčili jste hubené ovce; *Moffatt*) Protože jste boky a plecemi odstrkovali a rohy svými trkali všechny mdlé ovce, až byly ven vytlačeny; vysvobodím stádo své; nebude již kořistí, ale souditi budu mezi ovci a ovci. A ustanovím nad nimi pastýře jednoho, jenž je bude pásiti, služebník svého Davida; ten je bude pásiti, ten bude pastýřem jejich. Já pak Jehova budu Bohem jejich; a služebník můj David bude knížetem uprostřed nich; já Jehova mluvím jsem (to).“ (Ezech. 34:20-24; *Hejčl*) „Nebudou [ovce duchovního Izraele] se již poškrvňovati modlami svými, ohavnostmi svými a všemi nepravostmi svými; vysvobodím je ode všech míst, na nichž (ode všeho buřičství, jímž; *Moffatt*) hřešili a očistím je, i budou mým lidem a já budu jejich Bohem. Služebník můj David bude králem nad nimi, pastýře jednoho budou mít všichni; podle ustanovení mých budou choditi a příkazů mých dbáti a podle nich činiti budou. Bydliti budou v zemi, kterou jsem dal služebníkovi svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši; bydliti budou v ní oni i synové jejich, i synové synů jejich až na věky; a David, služebník můj, knížetem jejich bude na věky.“ — Ezechiel 37:23—25; *Hejčl*.

26 Zde zmíněný David není onen věrný David starých dob, jenž brzy bude vzkříšen z mrtvých k životu na zemi pod královstvím Božím, nýbrž je to Kristus Ježíš. Jehova Bůh přioděl jej nesmrtelností, aby byl na nebi po jeho pravici „knížetem ... na věky“. Druhý Žalm vztahuje se tudíž na Krista Ježíše jakožto

na krále pomazaného duchem Božím. Takovému použití tohoto Žalmu není soukromým výkladem „Strážné Věže“. Inspirovaná bible uvádí ve Skutcích apoštolů 4:24-27 první čili malé splnění Žalmu a používá jej na nás, řkouc: „Jehovo, ty jsi Bůh, ... kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: *Proč se bouřili národové a lidé myslili marné věci? Postavili se králové zeměti, a knížata sešla se vespolek proti Pánu [Jehovovi] a proti Pomazanému (Kristu; Žilka) jeho.* Právěť se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským.“ Avšak i další svědek, inspirovaný apoštol Pavel, používá druhého Žalmu na Krista Ježíše, řka: „A my vám zvěstujeme to zaslíbení, které se stalo otcům, že je již Bůh naplnil nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše: jakož i v *druhém Žalmu* napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom řekl: Dám vám svaté věci (posvátné záruky; *Žilka*) Davidovy věrné.“ - Sk. ap. 13:32-34.

27 Bůh vzkřísil Krista Ježíše z mrtvých a vzdvihl jej na věčný nebeský trůn teprve tehdy, když římský guvernér a Židé, kteří si vyvolili císaře za svého přítele, byli se spolu spikli a proti Kristu Ježíši zuřili a „myslili marné věci“, aby jej navždy zabili a zabránili mu tak státi se králem. Je však jasno, že toto bylo pouze prvním neboli malým splněním prorockví druhého Žalmu. Proč je to jasné? Protože Kristus Ježíš, když vstoupil na nebe a posadil se po pravici Jehovově, nenastoupil ihned své aktivní panství na hoře Sion. Tato skutečnost je zjevná, protože političtí národové země si nepřáli, aby na jejich místě byla zřízena říše Kristova, a přece ještě nebyli roztržštěni jako nádobí hrnčářské a nebyli smeteni se země. Nikdo nemůže rozumně anebo podle Písma tvrditi, že by kázáním evangelia mezi národy v uplynulých devatenácti letech byli tito národové — doslovně anebo obrazně — roztržštěni. Jistě nebude žádný člověk se zdravým rozumem tvrditi, že kázání evangelia pokorným bylo máváním železným žezlem čili železným prutem. Kázáním evangelia nebyly státy jako pohané národy rozdraceny; neboť vzdor označení „křesťanstvo“, jehož nepraví náboženští pastýři užili na národy, jsou tyto pohanštější než kdy dříve. Ba, chovají se mnohem hůře než skrz naskrz bezbožní pohané, protože své politicko-obchodně-náboženské pohanství vykonávají jménem Božím a Kristovým, čímž přivádějí velikou potupu na jméno Jehovovo a matou lidi ohledně pravého království Božího, řízeného Kristem Ježíšem.

28 Apoštolé Petr a Pavel používají Žalmu 110 na většího Davida, na Krista Ježíše. Tento Žalm prohlašuje, že Kristus Ježíš, jakmile se byl posadil na nebesích po pravici Jehovově, musí čekat na Boží stanovený čas, až všichni jeho nepřátelé budou položeni pod nohy Kristovy, aby pak byli rozdraceni. Pavel praví: „[Kristus] jednu oběť obělovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží, již dále očekává, až by položeni byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho.“ (Žid. 10:12, 13) Čekal po všechna ta století tak zv. „křesťanského věku“; a v té době byla „církve Boží“ čili „stádo Boží“

24, 25) a) Jakými pastýři byli podle popisu proroka Ezechiele panovníci světských národů? b) Skrze kterého pastýře přijde podle Božího prohlášení osvobození lidu?

26) Kdo je zaslíbený David? a proč nejde o soukromý výklad „Strážné Věže“, použijeme-li druhého Žalmu na něho?

27) Ze kterých skutečností minulých devatenáctiset let vychází zřejmě najevo, že toto bylo pouze prvním čili malým splněním druhého Žalmu?

28) Na koho se vztahuje Žalm 110? a co ukazuje tento Žalm ohledně jeho čekání?

vybrána ze světa. Tato církev čili toto stádo Boží je povoláno býti s Kristem, spojeno v jeho panství na nebeském trůně. (Zjev. 3:14,21) Tato církev byla s ním přijata ve smlouvu pro království. — Lukáš 22:29.

29 Věrní církve Jehovy Boha musí svět přemáhati, jak to činil Kristus Ježíš, jejich hlava a vůdce. To činí tak, že se tomuto světu nepřizpůsobí ani se nestanou částí jeho organisace aniž s ním uzavrou jakýkoli kompromis. V uctívání nebeského Otce a v kázání dobrého poselství o ř.ši Boží řídí se příkladem Kristovým.

30 Oslavený Kristus praví údům církve: „Kdož by pak přemohl a skutky mé zachoval až do konce, tomu dám moc nad národy; bude je pásti (nad nimi panovati; *angl. b.*) železným prutem, jako nádoby hrnčířské bývají roztrískány, jako i já jsem přijal od svého Otce.“ (Zjev. 2:26,27; *Elberf.*) To dokazuje, že Kristus Ježíš nenasloupil bezprostředně po svém vystoupení na pravici svého Otce v nebesích své aktivní panství a nezačal hned třískati národy. Proč ne? Protože jeho věrní následovníci, kteří tento svět přemohou a zemrou ve věrnosti, musí čekat na jeho druhý příchod, aby byli vzkříšeni jako duchovní tvorové a aby byli s ním spojeni v jeho království. Musí tedy čekat, až Kristus Ježíš přijde ve svém království; a on jim pravil, že musí odejít, aby přijal království od svého Otce, načež se zase vrátí. (Luk. 19:12,15; Mar. 13:34-37) Při svém prvním příchodu musel vydati svědectví pro Jehovu a kázati lidstvu Boží království. Při svém druhém příchodu má své království nastoupiti. Že své království nastupuje, to znamená konec tohoto starého světa, neboť jím přerušuje satanovo panství nad tímto světem. Kristus Ježíš nato budí údy církve z mrtvých, aby se připojili k němu při roztrfštění národů.

31 Na podepření řečeného odhaluje Zjevení Kristovo o tom, „co se brzy musí státi“, tyto události: „I ozvaly se mocné hlasy v nebi: „Království světa připadlo našemu Pánu a jeho Kristu, i bude kralovati na věky věků.“ ... „Děkujeme tobě, Pane Bože vševládny, který jsi a který jsi byl, že ses ujal své veliké moci a začal kralovati; národy se rozhněvaly, ale tu přišel tvůj hněv a nastal čas, souditi mrtvé a dáti odplatu tvým služebníkům prorokům, svatým a těm, kteří mají úctu k tvému jménu, malým i velikým, a zhubiti hubitele země.“ Otevřel se chrám Boží v nebi.“ — Zjev. 11:15-19; *Žilka*.

32 Národy nevzdaly všemohoucímu Bohu díky za to, že se ujal své moci a ustavil své království a že přioděl Krista Ježíše královskou autoritou. Byly plny hněvu a zloby. Proto zasluhují tito národové, aby hněv všemohoucího přišel na ně, a jeho hněv bude vyjádřen Kristem, jeho na trůn dosazeným králem. Povšimněme si všichni, že v době, kdy království nového světa stane se královstvím Božím a jeho Krista a kdy vypukne hněv světských národů a zapálí se hněv Boží proti takovým národům, že tehdy nadešel i Boží stanovený čas, kdy jedná Bůh se svými zemřelými služebníky, se svatými, a dá jim odplatu. Než tudíž těmto svatým může býti dána moc nad národy, aby nad nimi panovali železným prutem a roztrfštili je jako nádoby hrnčířské, musí býti tito svatí vzkříšeni.

33 Povšimněme si, že Kristus Ježíš dal vidění o zrození mužského dítěte v nebi po tom, co chrám Boží v nebi byl otevřen. Jan, jenž měl toto vidění, popisuje je slovy: „Na nebi se objevilo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod nohama měsíc a na hlavě věnec (tiaru; *Moffatt*) z dvanácti hvězd. Byla těhotná, křičela v bolestech a mukách před porodem. Objevilo se jiné znamení na nebi: hle, veliký ohnivý drak, který měl sedm hlav a deset rohů, na hlavách sedm dia-

démů; jeho ocas smetl třetinu hvězd s nebe a smetl je na zem. Ten drak se postavil před ženou, která měla roditi, aby, jakmile porodí, pohltil její dítě. I porodila syna, chlapce (mužské dítě; *Moffatt*), jenž má pásti všechny národy železným prutem (železným cepem; *Moffatt*). Její dítě bylo uchváčeno k Bohu a k jeho trůnu.“ (Zjev. 12:1-5) Toto „pasení všech národů tohoto světa železným cepem, prutem neboli žezlem“ musí tudíž přijíti po zrození mužského dítěte a po jeho dosazení na trůn. Kristus Ježíš dal Janovi vidění toho, a to více než půl století po tom, co vstoupil na nebe; a vidění to dal jako proroctví o věcech, jež se měly dít po dnech Janových. Zrození mužského dítěte-panovníka a jeho nastoupení na trůn nestalo se tudíž při vstupu Ježíšově do nebe před devatenáctistý lety, když se tento posadil po pravici Boží, nýbrž děje se v době, kdy Ježíš na konci času svého čekání — v roce 1914 po Kr. — nastupuje se svým Otcem královské panství, aby učinil nepřátele podnoží svých nohou. Tehdy vytvořila Boží žena čili jeho organisace Krista jako krále.

BITÍ PRUTEM

34 Jinde v publikacích *Strážně Věže* bylo na základě bible a podle skutečností prokázáno, že rok 1914 označuje konec „sedmi časů“ národů, na který Kristus Ježíš musel čekat. Je tudíž rok 1914 vyznačen jako rok zrození mužského dítěte-panovníka a jeho nastoupení na trůn, protože se tehdy ujal všemohoucí Bůh své panovnické moci, přioděl Krista Ježíše královskou autoritou a rozkázal mu jednati. Zalm 110:1, 2 to předpověděl: „Řekl Jehova Pánu mému: Sed na pravici mé, dokud nepoložím [neučiním] nepřátel tvých za podnože noh tvých. Berlu moci tvé vyšle Jehova ze Siona, řka: Panuj uprostřed nepřátel svých.“ Když tudíž národové „křesťanstva“ v roce 1914, v první světové válce, se rozhněvali, vyslal Jehova berlu našeho Pána Ježíše ze svého trůnu v nebeském Sionu a ihned jal se činiti jeho nepřátele podnoží jeho nohou. Podle zjevení, jež nám dal Kristus, víme co následovalo; uvádíme z jeho slov: „I vypukla válka v nebi: Michael [mužské dítě] jako Bůh — Kristus Ježíš] a andělé jeho válčili s drakem; drak válčil i jeho andělé, ale neobstáli, v nebi pro ně již nebylo místa. Veliký drak — starý had, nazývaný dáblem a satanem, svůdce celé země — byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.“ — Zjevení 12:7-9; *Žilka*.

35 Výkřik, jenž zazněl v nebi, když dábel a jeho andělé byli z něho vyvrženi, dokazuje, že zrození mužského dítěte a jeho dosazení na trůn v roce 1914 po Kr. znázorňuje zrození Kristem vykonávané vlády Jehovovy. „I slyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení [záchrana], a moc, i *království Boha našeho, a moc Krista jeho*; neboť svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. Protož vesel'te se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; neboť dábel sestoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.“ — Zj. 12:10,12.

29) Jak přemáhají jeho druhové království tento svět?

30) Jakého panství nad národy mají podle slibu Ježíšova takovito přemožitelé býti účastni? a co to dokazuje ohledně použití železného prutu?

31, 32) Jak ukazuje Zjevení 11:15-19, že panství železným prutem nezačíná před vzkříšením mrtvých svatých?

33) Kdy musí — podle Zjevení 12:1-5 — přijít panství železným prutem?

34) Jakým způsobem bylo v roce 1914 mužské dítě zrozeno a dosazeno na trůn?

35) Jak dokazuje výkřik, jenž tehdy zazněl v nebi, že zrození mužského dítěte a jeho dosazení na trůn zobrazuje zřízení království?

36 Dábel má veliký vztek na zřízené království, jemuž vládne jeho Mesiáš, a popuzuje všechny národy a vlády starého světa k hněvu proti theokratickému panství. První a druhou světovou válku nevedli národové v zájmu Kristem řízeného theokratického panství Jehovova, nýbrž v zájmu své vlastní světovlády. Dábel je dráždí k hněvu, protože nyní poznává, že Jehovův theokratický král, Kristus Ježíš, zakrátko zcela určitě rozbije národy světové organizace ďáblovy svým železným žezlem čili prutem. To znamená rozdrčení celé viditelné organizace satanovy mezi lidmi. Bezprostředně po tomto rozbití pozemského panství satanova bude následovati rozdrčení hlavy starého hada, totiž zničení jeho neviditelné organizace démonů. Ten pak nebude více hlavou jakéhokoli panství v Božím vesmíru, nýbrž bude zapečetěn v propasti naprosté bezmocnosti. — Zjev. 20:1—3.

37 Jehova Bůh povýšil tudíž svého pastýře Krista Ježíše, jenž je větším králem než David, na trůn. Shodně s někdejšími mezinárodními spiknutím proti Davidovu panství na hoře Sion spojují se dnes všechny národy tohoto světa k světaširému úkladu proti panství pomazaného krále Jehovova v nebeském Sionu. Mezinárodní organizace pro mír a bezpečnost tohoto světa spolu se svou atomovou bombou znamená vrchol jejich piklů proti Božím království, i když má pozhnání katolického, protestantského, židovského i pohanského duchovenstva. Tato mezinárodní organizace je z tohoto starého světa a nikoli z nového světa, který tvoří Bůh. Proto není pro Jehovovo království pod Kristem Ježíšem. Její atomová bomba nebyla vytvořena v zájmu Jehovovy theokracie pod Kristem. Byla údajně zhotovena v zájmu demokracie; a demokracie poválečné doby vynesly a stále ještě vynášejí panovníky, kteří stojí za velikým světovým spiknutím proti Kristem vykonávanému theokratickému panství Jehovovu. Toto zuření národů je však marné a lidé „daremné věci přemýšlují“, zatím co jejich pozemští králové se sestupují a jejich panovníci se radí proti Jehovovi a proti jeho pomazanému králi. Jeho král zaujal navždy trůn v nebeském Sionu. Od mnoha let mluvil Jehova ve svém hněvu svými svědky k národům. A nyní je záhy pře-

deší ve své prochlivosti závěrečnou universální válkou v Armageddonu. Dá svému králi znamení, a Kristus Ježíš bude odbojné národy pásti svým železným prutem.

38 Zjevení 19:11-21 nám popisuje, jak Jehovův král postupuje se svým prutem proti světovému spiknutí: „Uviděl jsem otevřené nebe. Hle! Bílý kůň, a ten, který na něm seděl, se jmenuje Věrný a Pravdivý; spravedlivě soudí i válčí. Jeho oči [jsou jako] ohnivý plamen, na jeho hlavě mnoho diadémů... Jest oblečen šatem ponořeným do krve [svých nepřátel]. Jeho jméno jest Slovo Boží. Nebeská vojska ho následují na bílých koních, oblečena v čistý, bílý kment. Z úst mu vychází ostrý meč, aby jím bil národy. Bude je pásti železným prutem. Bude šlapati vinný lis vášnivého hněvu vševládneho [všemohoucího] Boha. Na šatě na bedrách má své jméno napsané: Král králů a Pán pánů... Pojďte, shromažďte se na velikou Boží hostinu, abyste jedli maso králů, maso vévodů, maso mocnářů, maso koní a těch, kteří na nich sedí, maso všech svobodných i otroků, malých i velikých.“ Uviděl jsem šelmu a krále země s jejich vojsky shromážděné, aby zvedli válku proti tomu, který seděl na koni, a proti jeho vojsku.“ (*Žilka*) Hned nato je obrazně popsán výsledek toho všeho, totiž rozbití celého světového svazu a jeho podporovatelů železným prutem.

39 Patříme-li k oddaným „ovcím“ tohoto královského pastýře, pak nám bude použití jeho železného prutu velikou útěchou, protože razí cestu pro jeho panství pokoje, kterým požehná všem, kdož se stanou jeho ovce. Pro všechny „lidi dobré vůle“, kteří se chtějí vyhnouti tomu, aby byly v Armageddonu bity jeho železným prutem, je nyní nejvyšší nutné uposlechnouti hlasu dobrého pastýře a utéci z tohoto světa do ovčince Božího. Angl. SV z 1. května 1946.

36) Na základě jakého poznání popouzí ďábel národy k hněvu proti království?

37) Nakolik vztahuje se Žalm 2:1-9 na naši dobu?

38) Jak popisuje Zjevení 19:11-21 postup králův se železným prutem, a jaký je toho výsledek?

39) Pro koho bude použití železného prutu útěchou? a co je nyní naléhavě nutné, aby „lidi dobré vůle“ učinili?

Naděje v to, co nevidíme.

AC se to zdá podivné pro upřímné lidi, kteří bez otázky anebo zkoumání přijali nauky „křesťanstva“, je přece jen nauka o „nesmrtelnosti vlastní lidské duši“ pohan-ského původu. Nepochází od Jehovy Boha a inspirovaná hebrejská písma jí nikde neučí. Nepochází také od Krista Ježíše a není jí nikde učeno v inspirovaných písmech jeho učedníků. Herodot, pohan-ský řecký dějepisec, který žil v pátém století před Kristem, tvrdí, že pohanští Egypťané jako první chovali myšlenku o „nesmrtelnosti lidské duše“ — odtud jejich mumie! Izraelité dleli 215 let v Egyptě. Nicméně odporuje to, co napsal prorok Mojžíš, když je byl vyvedl z této země, úplně oně nauce Egypťanů o člověku vrozené nesmrtelnosti. Mojžíš sděluje, že Jehova mu řekl: „Duše, kteráž by se obrátila k hadačům a věštcům, aby smilnila, postupujíc po nich: postavím tvář svou proti duši té, a vyhladím ji.“ (3. Mojž. 20:6) „Kdož by koli dílo nějaké dělal toho dne [v den smíření], zatratím člověka toho z lidu jeho.“ (3. Mojž. 23:30) Mojžíš napsal ještě mnoho dalších takových slov o smrti a zničení lidských duší, které jsou Boha neposlušny.

2 V pátém století před Kristem učil pohan-ský filosof Sokrates Řeky „nesmrtelnosti lidské duše“. Mezi posledními slovy, která pronesl dříve než vyprázdnil

pohár s jedem ve vězeňské kobce, pravil: „Kdyby bylo smrti vše ukončeno, pak by měli zlí vskutku štěstí, kdyby se zbavili svého těla a tím i své zlomyslnosti. Nyní však, když vidíme, že duše je nesmrtelná, nemůže být pro ně žádné úniku ze zla a žádné jiné záchrany, nežli být co nejlepší a co nejrozumnější.“ Sokrates praví dále (a všichni takoví, kdož hledají život, nechť s tím porovnají náboženské nauky „křesťanstva“): „Může duše, netělesná část, jež od přírody předčí tělo, může tato duše — jakmile je odloučena od těla — rozplynouti se v nic a zaniknouti? Ó, nikoliv! Naopak stane se toto: Odloučí-li se ve stavu čistém, ... pak je dobře, neboť takto připravena, odebere se duše do oněch neviditelných oblastí, jež jsou její vlastní přirozeností, do oblastí božského, nesmrtelného, moudrého; a jejím osudem je pak být šťastnou, ve stavu, který je prost bázně a strachu, divokých chťičů a jiných zel lidstva, a svou zbývající existenci tráví u bohů.“ Plato, nejvýznamnější učedník Sokratův, cituje jej takto ve svém díle, nazvaném *Phaedo*.

1) Jakou naukou je učení o „nesmrtelnosti člověka“? a jak jí vyvrací Mojžíš?

2) Co učil Platonem citovaný řecký filosof Sokrates o duši?

3 Tento filosof Sokrates a jeho učedník Plato, kteří oba věřili v pohanské bohy a nikoliv v Jehovu Boha, byli nepopíratelně hříšní lidé. Jehovův prorok Ezechiél učil ve století, předcházejícím dobu Sokratovu a Platonovu, pravý opak toho, co učil Sokrates a Plato, pravili-li: „Duše, kteráž hřeší, ta umře.“ (Ezech. 18:4) S kým souhlasil Kristus Ježíš v tomto sporu o duši, se Sokratesem a Platonem, anebo s Mojžíšem a Ezechielem? Kristus Ježíš souhlasil s Mojžíšem a Ezechielem a se všemi ostatními inspirovanými proroky Jehovými. Ježíš a jeho učedníci často citovali z jejich proroctví, aby ukázali, že byli pravými proroky.

4 Myšlenka, že by apoštolové Ježíšovi a věrní křesťané prvního a druhého století po Kr. byli věřili v nesmrtnost člověka, je mylný náboženský názor. Je dobře známo, že katolická náboženská sekta učí nauce o „očistci“, to jest o mezistavu lidské duše po smrti, jenž jí má mukami přivést k očištění, dříve než je připuštěna do nebe. Tuto nauku o „očistci“ zakládá na teorii o nesmrtnosti lidské duše. Jsa nucen dokazovati tuto nauku o očistci a nesmrtnosti, praví zesnulý americký kardinál Gibbons ve své knize nazvané „Věra našich otců“, v 16. kapitole o „očistci atd“, odstavec 12: „Tento výklad nepochází ode mne. Je to jednoznačný hlas [církvních] otců křesťanstva.“ Kardinál Gibbons poukazuje na dřívější pisatele, ku př. na Augustina, jenž žil od 354-430 po Kr., a na Ireneu z druhého století, který napsal dílo *Adversus Haereses (Proti bludným učení)* atd.; a na Clementa z Alexandrie (160-220 po Kr.), který napsal tři knihy s názvem *Pedagog*; dále na Tertuliana (160-240 po Kr.), který napsal díla *De Anima (O duši)*, dále *De Resurrectione Carnis (O vzkříšení těla)* atd.

5 Jako další poukaz uvádíme také Theofila z Antiochie z druhého století, který napsal tři knihy *Ad Autolyicum (Autolykovi)*, a Arnobia z třetího století, jenž napsal sedm knih *Contra Gentes (Proti pohanům)*, a Athanasia z Alexandrie (296-373 po Kr.), který v roce 325 se účastnil koncilu nicejského a napsal dílo: *De Incarnacione Verbi (O ztělesnění slova)*.

6 Nyní následují dva význační náboženští duchovní „křesťanstva“, kteří podávají o věrných křesťanech prvních tří staletí překvapující prohlášení. V knize (angl.), nazvané *Evoluce nesmrtnosti*, mluví Dr. S. D. McConnel, bývalý představený „kostela dušiček“ v městě New Yorku, o zmatku prvních obrátců, kteří se snažili uvést své dřívější náboženské názory v soulad s křesťanstvím. Praví: „Takoví, kteří byli původem Řeky, vnesli do nového náboženství myšlenku Platonovu, že duše jednotlivce je nezničitelná, jelikož je vskutku individuální částí podstaty Boží. Původní Římané, kteří nezdědili víru v nějaký budoucí život, byli lépe připraveni pochopiti pravdu Kristovu. Vzájemné ovlivňování všech těchto zlomků dřívější filosofie způsobilo zmatek a nejistotu v myšlení, která zůstala po pět set let neobjasněna. Augustín, mistr svých dnů a muž, který určil směrnice, podle nichž myslel civilizovaný svět od šestého až po devatenácté století, chopil se pak *Platonovy nauky o vrozené nesmrtnosti duše*, odloučil ji od nauky o stěhování duší a opatřil jí obecnou věrohodnost, která trvá až podnes.“

„Ve svých pojednáních ‚O duši‘ a ‚O vzkříšení těla‘ podává Tertulian jistě nejzevrubnější výklad toho, co se v jeho kruzích obecně věřilo; je však zcela nemožné, srovnati mezi sebou jeho vlastní výklady anebo je dokonce uvéstí v soulad s tím, co v téže době napsali jiní křesťanští pisatelé. Celkem však zanechává dojem, později potvrzený a podchycený Augustinem, že totiž věří, že duše má svou vlastní neodvislou jsoucnost a

že je svou podstatou nezničitelná. Ve skutečnosti zdá se však, že s převládáním řeckého vlivu v ranné církvi byla přijata jím podmíněná nauka Platonova o vrozené nesmrtnosti. Poněvadž toto pojetí bylo pro vlastní podstatu křesťanstva přímo převratné, setkalo se hned z počátku s odporem. Theophilus (*Ad Autolyicum* II,27), Irenaeus (*Adv. Haeres.* II,34), Clemens z Alexandrie (*Pedagogové*, I,3), Arnobius (*Cont. Gent.* II,24), a jakožto nejdůležitější ze všech Athanasius ve svém pojednání o ztělesnění Slova Božího bojovali prudce proti němu jakožto pohanskému omylu, který maří dílo Kristovo.“

„Byli však poraženi, převládlo dnešní běžné pojetí, názor o nesmrtné duši a o smrtelném těle, jež jsou přechodně spolu spojeny v nepomíjející osobnosti. Toto obecné mínění pravděpodobně víc mátko a brzdi dílo Kristovo mezi lidmi, nežli všechny ostatní překážky dohromady. Pohanská teorie plula tak dlouho pod vlajkou základní křesťanské pravdy, že nyní, kdyby inteligentní svět byl ochoten, přijmou a pochopiti Ježíšovo zjevení o příštím životě, stojí v cestě *Plato a je omylem všeobecně považován za Krista*.“ Stránka 45-48 (anglického) díla *Evoluce nesmrtnosti*. (1901).

7 Dále praví profesor Frederick Palmer, A. B., D. D. (učenec svobodných umění a dr. theol.), tehdy člen theologické fakulty na Harvardské universitě, v knize nazvané „Získati nesmrtnost“: „Pokusil jsem se načrtnouti pozvolný vznik nauky o budoucím životě od jejího vynoření se v dějinách hebrejských a postupem křesťanského vývoje až po přítomnost. Narazíme při tom na skutečnost, že víra, která v prvních křesťanských staletích platila za orthodoxní, byla v určitém povšimnutíhodném ohledu odlišná od té, kterou považujeme dnes za orthodoxní. My totiž máme za správné a křesťanské, že člověk nutně má nesmrtnost, kdežto tehdy to pokládali za nesprávné a nekřesťanské, neboť platilo jako jedině pravé křesťanské mínění, že nesmrtnost je cenou za vítězství, které musí býti získáno společenstvím s Kristem.“

„Mohu jen předpokládat, že jejich orthodoxie byla moudřejší než naše; neboť jsem si jist, že velikým odstrašujícím prostředkem proti víře v budoucí život je hrozné pomýšlení, že veliké zástupy, ba většina lidí, jak se tvrdí podle jistých theologických názorů, jsou odsouzeni k vědomé existenci v bídě a věčné trýzni. Toto musí býti následkem, kdyby nepřetržitá existence byla člověku nevyhnutelně vrozena. Je-li to však odvislé [podmíněné]; není-li duše nutně nesmrtná, nýbrž má-li teprve se nesmrtnou státi; opomine-li někdo podle obyčejných, ne libovolných [ne u Boha libovolných] směrnic dosáhnouti nesmrtnosti a dosáhne výsledku, který zde vidíme vyobrazený pozvolným vylučováním zvrhlého života, pak jsou příběhy v příštím světě prosty hrůzy a srozumitelné, ba, skoro pravdivé.“

„Nesmrtnost jako nevyhnutelnost říká nám málo, zdá se mi. Jako dosažitelný cíl je cenou vysokého povolání v Kristu Ježíši.“ — Stránky 9-11 předmluvy (1910).

3) Čemu učil Ezechiél sto let předtím o duši? a s kým se shodoval Kristus Ježíš v této sporné otázce?

4) a) O kterou teorii opírá katolicismus učení o „očistci“? a koho se dovolává kardinál Gibbons jako opory?
b) Na koho můžeme dále ještě poukázati v této sporné otázce?

6) a) Jakou úlohu hrál Augustín ve věci stanovení víry o nesmrtnosti? b) Kdo odporoval tomuto pohansko-řeckému pojetí? či učení byla mylně považováno za učení Kristovo?

7) a) Jak se odlišuje v této souvislosti ortodoxní křesťanská víra prvních křesťanských století od toho, co je nyní pokládáno za „ortodoxní“? b) Je nesmrtnost lidem nutně a libovolně vnučována, anebo jak se jí dosáhne?

DUŠE

8 Učení o nesmrtnosti jako nevyhnutelnosti všem lidským duším vrozené podporují jen pohanské pověry a pohanské názory víry. Nic nemluví pro ni v bibli z nebe inspirované, v neomylném Slovu Boha Jehovy. Místo abychom se dovolávali kterýchkoli takzvaných „církevních otců“ z druhého, třetího a čtvrtého století našeho „křesťanského věku“, vraťme se k původním zdrojům a tam hledejme inspirovanou pravdu pocházející od Ježíše a jeho učedníků!

9 Apoštol Pavel prohlašuje, že jsou pozemští tvorové s těly, přizpůsobenými lidskému životu, a duchovní tvorové s těly, přizpůsobenými nebeskému životu. Pak dále ukazuje, co je lidská duše, říká: „Je duševní tělo (tělesné; pozn. *Elberf. b.*), jest i duchovní tělo. Tak je i psáno: *První člověk, Adam stal se živou duší, poslední Adam [Kristus Ježíš] oživujícím duchem.*“ (1. Kor. 15:44,45; *Slov. b.*) Pavel cituje zde 1. Mojž. 2:7, kde je psáno: „A Jehova Bůh utvořil Adama, člověka, vezma prach ze země, a vdechl do jeho nozder dech života, a člověk se stal živou duší.“ (*Slov. b.*) To je důkazem, že živý tvor, osoba samotná, je duší. Vyvrací to platonskou myšlenku o „duši jako netělesné části, poněvadž od přírody předčí tělo.“ (§2, stránka 213) Pro člověka neviditelný dech života a tělo, do kterého je tento vdechnut, tvoří — jsou-li v činnosti — spolu živou lidskou duší.

10 Bible nazývá existenci osoby jako lidské duše rovněž duší. Že tato lidská duše a tato existence duše nejsou nesmrtné a nezničitelné, praví Ježíš slovy: „A nebojte se těch, kteříž mordují tělo, ale duše nemohou zamordovati; než raději se bojte toho, kterýž může i duši i tělo ztratiti (zničiti, angl. b.) v pekelném ohni.“ (Mat. 10:28; viz též Allioli) Peklo neboli *gehenna*, jak toto slovo zní v řeckém originále, není místem, kde Bůh chová duše na věky v mukách, nýbrž jest jeho místem věčného zničení duší. Ježíš varoval, že sobecká osoba přijde do toho zničení duší. Říká: „Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale zhubí svou duši? Co dá člověk jako náhradu za svou duši?“ (Mat. 6:26; *Zilka*) Ztratiti svou duši znamená, ztratiti jakékoliv právo a příležitost, každou přednost anebo každou možnost existence jako duše v budoucím novém světě, který Bůh zaslíbil zříditi.

11 Jako další důkaz, že lidská duše není nesmrtná, nýbrž může býti zničena, a že při smrti člověka umře, píše učedník Jakub: „S tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše. Bratří, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo by jej zase obrátil, věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, *vysvobodí duši od smrti*, a přikryje množství hříchů.“ (Jak. 1:21; 5:19,20) I apoštol Petr dokazuje, že hříšné duše budou Bohem zničeny, když mluví o tom, že Kristus Ježíš je veliký prorok, kterého Mojžíš předpověděl: „Mojžíš zajisté otcům řekl: *Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli mluvíti bude vám. Stanet se pak, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu.*“ (Sk. ap. 3:22,23) U Lukáše 9:56 je uvedeno slovo Krista Ježíše, jenž raději lidské duše zachraňuje a zachovává nežli je ničí. Praví se tam: „Syn zajisté člověka nepřišel ztracovati duší lidských, ale aby spasil.“

12 Neposlušné lidské duše budou soudem Božím zničeny, ti však, kdož věrně následují Krista jako údově jeho těla-církve, získají cenu nesmrtnosti na nebi, kterou hledají. Tak to potvrzuje apoštol Pavel:

„...spravedlivého soudu Božského, kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho, těm zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtnosti hledají, životem věčným, těm pak, kteříž jsou svárliví, a pravdě nepovolují, ale povolují nepravosti, prehlivostí a hněvem, trápením a úzkostí, každé duši člověka čínicího zle, i Žida předně, i Řeka. Ale sláva a čest a pokoj každému, kdo činí dobré, i Židu předně, i Řeku.“ (Řím. 2:5-10) Tulo nepomíjejícínost neboli nesmrtnost obdrží věrní následovníci Krista ihned po smrti, jak je to ukázáno shora uvedenými slovy z 1. Kor. 15. kapitola. (odst. 5 na str. 3) Všechny texty bible souhlasí v tom, že lidská duše není nesmrtná, nýbrž že člověk při své smrti umře jako duše a byl by ztracen, kdyby nebylo vzkříšení z mrtvých, a že při vzkříšení budou věrní údově církve Boží vzkříšení k nebeskému životu a slávě a v témže okamžiku obléknou nesmrtnost čili stanou se nesmrtnými nebeskými dušemi jako Kristus Ježíš.

NA NEVIDITELNÉ SE DÍVATI

13 Nikoli idea Platonova, že lidská duše má nesmrtnost, nýbrž biblická pravda o vzkříšení z mrtvých posilňovala Pavla ve všech těch nesnázích a nebezpečnostech jeho úřadu kazatele evangelia o království. Jeho neochvějnou víru v Boží moc vzkřísili mrtvé vyjadřují tato slova: „Ale poněvadž máme téhož ducha víry, jak je psáno: *Uvěřil jsem, proto jsem promluvil* [Zalm 116:10], věříme i my, a proto mluvíme, neboť jsme jisti, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a postaví s vámi. Vždyť všechno se děje pro vás, aby se milost rozhojnala a tím rozmnožila vděčnost stále většího počtu lidí (příjemců této; *Weymouth*) k slávě Boží. (2. Kor. 4:13-15; *Zilka*) Ne smrt lidského těla, nýbrž vzkříšení z mrtvých je branou, kterou vchází každý zkoušený a vyzkoušený věrný křesťan do zaslíbené nebeské nádhery a cti s Kristem Ježíšem, panujícím Synem Božím.

14 Je-li proto křesťan pilně činným v polní službě jako svědek Jehovův, pak nemusí zmařomyslněti, shledává-li, že ve službě pro Boha tělo zemdlívá, je ztravováno a jeho životní síly že ubývá. Zatím co působí dále ve službě pro evangelium o království, může jeho vnější člověk býti ztravován a hynouti, to znamená, co je na venek tvor z masa a krve, může stárnouti a skrze mnohé strasti se strany nepřátel poselství o království býti zle poroucháno. Čím více však koná službu jako svědek Boží, tím silnější stává se den ode dne vnitřně, jak ve víře tak v naději a v duchovní síle a oddanosti. Je tedy každým dnem obnovován, a toto vnitřní obnovení dává mu více nežli pouhou tělesnou sílu, aby přes veškeru oposici a všechna nebezpečství byl vytrvale činným ve službě Boží. To čím je vnitřně, čili toto jeho vnitřní Já, jej udržuje; je vyjádřeno jeho viditelným vnějším tělem z masa a udržuje jeho mysl a tělo pevně v křesťanském služebním úradě.

8) Kde najdeme pravdu o tomto námětu?

9) Co je lidská duše podle vysvětlení apoštola Pavla?

10) Co znamená „gehenna“ pro duši? a co to znamená ztratit svou duši?

11) Co říkli Jakub a Petr o smrti a zničení duše?

12) a) Jak ukazuje Pavel, že nesmrtnost je cenou? a kdy tuto obdrží vítězové? b) V čem se tedy shodují všechny texty Písma o duši a nesmrtnosti?

13) Víra v co posilňovala Pavla v jeho službě? co je tudíž branou k nebeské slávě?

14) Proč se nemusí činný křesťan lekati, když jeho zevnějšíšek se rozpadá? a co mu dává více než jen tělesnou sílu jiti vpřed?

15 Loyální křesťan vytrvá v díle jemu Bohem přiděleném a snáší souzení, pronásledování a utrpení, ba i smrt, vše, co mu mohou způsobiti služebníci ďáblův. Tím prokazuje se skrze Krista hodným nebeské slávy království, kterou Bůh určil pro své věrné služebníky. Doslavuje sílu a moc z takové naděje ve věci, kterých tělesným okem nelze spatřiti, praví apoštol dále: „Protož neoblevujeme (neztrácíme odvahu, *Weizsäcker*; nezmalomyslníme, *Menge*) ačkoli ten zevnitřní člověk náš ruší se (se ztravuje, *Weizsäcker*; je ničen, *Menge*), však ten vnitřní obnovuje se den ode dne. Neboť toto nynější lehoučké souzení naše převelmi veliké věčné slávy brímě nám působí, když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Neboť ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.“ (2. Kor. 4:16-18) Vidíme-li tedy, že hyne a odumírá to, co je dočasné, pak se nemusíme strachovat. Naše naděje je upřena na věčně trvající nádherne věci v Božím novém světě spravedlnosti. Tyto dvě věci nelze porovnávat.

16 „Víme zajisté“, pokračuje apoštol k svým křesťanským bratřím: „že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme. příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích. Pročež i v tomto vzdycháme, v příbytek svůj, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající, jestliže však oblečení, a ne nazí nalezení budeme.“ (2. Kor. 5:1-3) Katolíci a protestantští duchovní, kteří kladou Platonovy sokratické nauky na místo nauk Kristových, berou shora zmíněná slova Pavlova jako důkaz, že lidská duše je netělesná, že bydlí neviditelně uvnitř lidského těla a při smrti tuto „lidskou schránku“ opustí a vejde do neviditelného „světa nesmrtných“. Pavel však neříká, že „víme“ takové nauky pohansko-řeckých filosofů Platona a Sokrata, nýbrž varoval své spolukřesťany slovy: „Hledtež, aťby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.“ (Kol. 2:8) Pavel věřil slovům Kristovým, který učil, že lidská duše není nesmrtná, nýbrž porušitelná, dále že první člověk byl stvořen jako živá duše a že všichni od Adama pocházející lidé jsou rovněž dušemi, které pro hřích umírají. Jsou proto slova Pavlova katolickými a protestantskými duchovními nesprávně vykládána. Tito postavili nejen Platona na místo Kristovo, nýbrž staví i satana na místo Krista, poněvadž ďábel to byl, který se snažil Eviny obavy z prohřešení se vůči Bohu ukonejšiti slovy: „Nikoliv nezemřete!“ — 1. Mojž. 3:4.

17 Nesmíme nikdy pustit se zřetele, že Pavel se obracel k svým křesťanským bratřím a ne k světu. Těmto bratřím napsal: „Ale naše obcování jest v nebesích, odkudž i spasitele očekáváme Pána Jezukrista, kterýž promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podle mocnosti té, kterouž mocen jest i všecky věci podmaniti sobě.“ (Fil. 3:20,21) Tito občané nebes zapřeli jako lidé sami sebe, oddávající se skrze Krista úplně Bohu, aby konali jeho vůli. Přistupující na Ježíšovo pozvání, dali se dobrovolně k dispozici, aby svůj pozemský život ve službě Boží vydali čili „ztratili“, aby tak nalezli nebeský život s Kristem Ježíšem v jeho království. (Mat. 16:24,25) Bůh přijal toto jejich zasvěcení skrze Krista a na základě obětní krve Kristovy je ospravedlnil a pak je zplodil svým duchem života k příštímu životu na nebi, totiž k naději na život v neviditelné říši nebeské slávy. Zcela správně píše Pavel těmto duchovním dětem Božím: „Tenž Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží. A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslavení byli. Neboť tak za to mám, že

nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, kteráž se zjevili má na nás.“ (Řím. 8:16-18) Tyto skutečnosti nedovolují, aby slov Pavlových v 2. Kor. 5:1-3 bylo použito na lidi všeobecně.

18 Staří Egypťané věřili v nesmrtnou duši, která přebývá v lidském těle, a proto balzamovali těla svých mrtvých, aby duše, která se prý při smrti od těla odloučí, mohla se v den soudu navrátiti do téhož lidského těla. Z toho však, co Pavel píše v 2. Kor. kap. 5, nesouhlasí nic s tímto mylným pohanským názorem na „nesmrtnou duši“.

19 Praví-li Pavel o „zemského přebývání stánku“ křesťanů, že je při smrti zbořen, pak nepřirovnává naše lidské tělo k stánku, který je při smrti stržen, aby byl složen a pro odloučenou nesmrtnou duši znovu postaven, aby se mohla duše do něho navrátiti a jej v den vzkříšení a soudu opět obývat. Když, jak praví Pavel, „v něm vzdycháme“, proč by tedy měla nesmrtná duše chtít se vrátiti do takového lidského těla a obývatí je? Vždyť by taková nesmrtná duše v takovém těle musela věčně vzdychati. Anebo by to znamenalo, že by nesmrtná duše musela opustiti „stavení od Boha... příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích“, aby se opět ubytovala v domě smrti kdysi vyprázdněném. Pavel neměl ani myšlenky ani přání navrátiti se při vzkříšení k životu v těle z masa. To jasně vyplývá z jeho slov k Řím. 7:23-25: „Ale vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu myslí mé, a jímající mne zákonu hřicha, kterýž jest v oudech mých. Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti? Děkuji Bohu skrze Jezukrista Pána našeho.“ Pavel toužil po úplném osvobození od tohoto smrtelného, hříšného těla a ne po tom, aby byl ve vzkříšení opět do něho oblečen.

20 Slovem *rozložen* (zbořen) (čili *katalúein*, podle původního řeckého textu) nemínil Pavel zboření stavby tak, aby opět byla znovuzřízena, jako ku př. když Izraelité zrušili svatostánek úmluvy, aby jej přenesli na jiné místo v poušti. Slovem *rozložen* vztahoval se Pavel na zničení čili úplné rozložení lidského těla, které nikdy více nemá býti znovuzřízeno k příštímu životu. Ježíš použil téhož slova, když mluvil o Herodesově chrámu v Jerusalémě, který rozbořily římské legie pod Titem v roce 70 po Kr.: „Amen pravím vám: Nebude tuto zůstaven kámen na kameni, kterýž by nebyl *zbořen* [katalúein].“ (Mat. 24:2; Marek 13:2; Luk. 21:6) Gamaliel použil téhož slova, když mluvil o činnosti apoštolů Kristových: „A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Neboť jestliže jest z lidí rada tato aneb dílo toto, rozprchneť se; pakliť jest z Boha, nebudete moci toho *zkaziti* [katalúein].“ (Skutk. 5:38,39) Pavel dále použil téhož slova, když psal: „Protož následujme toho, což jest ku pokoji a k vzdělání společnému. *Nekazíť* [katalúein] pro pokrm díla Božího.“ (Řím. 14:19,20) „Nebo budu-li to, což jsem *zbořil* [katalúein], opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím.“ — Gal. 2:18.

15) Jak se prokáže křesťan hodným nebeské slávy? a nač musí patřiti, aby obdržel sílu?

16) Jak vykládají náboženští duchovní Pavlova slova v 2. Korintským 5:1-3? jak se však staví Pavel proti tomu?

17) Jak víme, že se tato slova nevztahují na lidi všeobecně, vzhledem k okolnosti, ke komu se Pavel obrací svými slovy a co od nich požaduje?

18, 19) a) Jakou náboženskou myšlenku měli Egypťané o běhu duše? b) Které argumenty Pavlovy ukazují, že jeho slova v 2. Korintským 5:1-3 se neshodují s touto egyptskou ideou?

20) Co míní Pavel slovem „rozložen“? a jaký důkaz v tomto smyslu najdeme v Písmě?

21 Apoštol Pavel tedy nepodal křesťanům obraz o vzkříšení, ve kterém nesmrtelné duše opět obývají táž těla, která byla při smrti zbořena. Slova Pavlova v 2. Kor. 5:1 říkají, že křesťané žijí na zemi v křehkém těle, jež je vystaveno rozkladu, a Pavel mluví o tomto jako o vnějším člověku, který hyne. (2. Kor. 4:16) Avšak místo toho pozemského života v těle čili místo života jako pozemské duše doufají dosáhnouti života jako nebeské duchovní duše; a toho také dosáhnou, jsou-li věrní, totiž života ve „stavení od Boha, příbytku ne rukou udělaném, věčném na nebi“. Bude to život v duchu. Stejně jako Kristus zemrou čili budou „umrtveni z strany těla, ale oživeni z strany ducha“. — 1. Petra 3:18.

22 Pavel však ukazuje, že za jeho dnů a během všech těch staletí až po zřízení království Božího skrze Krista Ježíše nenásleduje po tomto zboření „stánku pozemského přebývání“ křesťanů bezprostředně oblečení neporušitelných duchovních těl na nebi. Místo toho musí křesťané, kteří zemrou během této doby, „spáti v Ježíši“. Musí spáti spánkem smrti v naději, že budou vzkříšeni k nebeskému životu, jakmile Boží říše bude zřízena a Kristus Ježíš přijde ve svém království. (1. Tes. 4:13, 14) O Štěpánovi, jenž byl ukamenován, když byl vyložil své vidění „Syna člověka stojícího na pravici Boží“, je proto psáno, že „poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv zesnul.“ Bible nepraví, že by jeho nesmrtelná duše byla jeho kameny rozbíté mrtvé tělo ihned opustila a vyšvihla se do nebe, aby s Kristem Ježíšem stála po pravici Boží. — Sk. ap. 7:55-60.

23 V této době spánku a čekání na zřízení království Božího jsou tito zemřelí křesťané takřka „nazí“, to jest takřka svlečení, neboť nežijí ani životem v těle ani v duchu. Po ony tři dny, co Kristus Ježíš ležel mrtev v hrobě, byl i on takovým způsobem „nahý“ a čekal, aby byl „oživen z strany ducha“. Nebyl ponechán dlouho nahým, neboť jeho duše nebyla opuštěna v pekle, aniž tělo jeho vidělo porušení. (Sk. ap. 2:31) Tím má být řečeno, že Ježíš nezůstal bez života v pekle, v hadesu nebo v hrobě; jeho život nezůstal obětí hrobu. Mocí zmrtvýchvstání dal mu Jehova Bůh, jeho Otec, život zpět, avšak život v nebesích, která Ježíš opustil, aby se stal člověkem. Tělesné tělo, ve kterém zemřel, nevidělo porušení tak, že by bylo propadlo zetlení a hnilobě hrobu, nýbrž apoštol Pavel praví, že Ježíšův „stánek pozemského přebývání“ byl „rozložen“. Písmo nám nepraví, jakým způsobem byl rozložen; praví jen, že se tak stalo zázrakem Božím. Když Ježíš poté se viditelně zjevil svým učedníkům, tu použil moci, které už před ním používali andělé, zhmožňující se v tělech z masa a kostí, aby lidské oči mohly je vidět. Co se tudíž stalo s Ježíšem, děje se i s jeho věrnými následovníky: ve zmrtvýchvstání budou „oblečeni“.

NETOUŽÍ PO SMRTI

24 Pavel netoužil po smrti, aby mohl složití odpovlednosti a svízele svého úřadu jako služebník nové smlovnosti Boží. Věděl, že smrtí proň znamená být „nahý“ ve smrti, spáti v hrobě a čekat na zmrtvýchvstání. Vzdychal sice v těle pro jeho nedokonalost a pro souzení, které naň přivedli nepřátelé evangelia, avšak nepřál si opustiti pozemskou službu Boží tak rychle jak jen možno a vzdáti se výsady útrap k ospravedlnění jména a universálního panství Jehovova. Netoužil po smrti s jejím stavem nahoty v hrobce spánku smrti. Toužil po návratu Kristovu v době zřízení království Božího, aby byl oblečen v nebeský život. To chtěl vyjádřiti slovy: „Pročež i v tomto vzdy-

cháme, v příbytek svůj, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádatice, jestliže však oblečení, a ne nazí nalezení budeme.“

25 To je ve shodě s Pavlovým výrokem v žaláři, jímž vyjádřil, čemu dává přednost: „Očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, nýbrž že i nyní jako vždycky Kristus bude v naprosté otevřenosti zveleben mou osobou, ať mým životem, ať mou smrtí. Vždyť pro mne život je Kristus a smrt zisk. Když život tělesný, to znamená pro mne plodné dílo (když však život v těle mi dá příležitost k plodné činnosti; *Schlachter*) — a tu nevím, co si mám [z obou těchto] vybrati. Jsem na rozpacích mezi obojím; mám touhu [po něčem třetím, totiž] složití stan (odejítí, *Schlachter*; řecky: *analuéin*) a býti s Kristem, to je tuze daleko lepší; zůstatí v těle však je nutnější pro vás.“ — Filip. 1:20-24; *Zilka*.

26 *Emphatic Diaglott* překládá hořejší slova Pavlova z Filipským 1:23 takto: „Jsem v skutku tuze tísněn těmito dvěma věcmi; — (mám vážnou touhu po návratu a společenství s Kristem, neboť tomu jest dáti přednost).“ Tento překlad je v souladu s oním jediným dalším textem Písma, kde se toto řecké slovo *analuéin* rovněž vyskytuje a kde Ježíš praví svým učedníkům: „Budtež ... podobni lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil [*analuéin*] ze svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu.“ Čemu Pavel dal přednost před dalším životem v nedokonalém těle anebo před smrtí a stavem nahoty a svlečení ve spánku smrti, to byl návrat jeho Pána a Mistra Krista Ježíše. Pavel věděl, že tehdy bude vzkříšen k životu v „stavení od Boha ... příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích“; a tak by tedy byl „s Kristem“.

27 Pavel dále vyjadřuje svou touhu, nebýti smrtí učiněn nahým až do doby zmrtvýchvstání, ale býti s Kristem a býti korunován cenou nesmrtelnosti, a píše: „Neboť kteříž jsme [křesťané] v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli svlečení býti, ale přioděni, aby pohlčena byla smrtelnost od života.“ (2. Kor. 5:4) Nebyla to smrt jakožto konec pozemských starostí, vzdechů a souzení, čeho si Pavel přál, neboť smrt nás oloupí nejen o tělo, nýbrž i o přednost, že smíme Bohu a jeho lidu v těle sloužiti. Pavel toužil po nesmrtelném životě v nebesích, aby tak mohl spolu s Kristem Ježíšem navždy sloužiti Jehovovi. To bylo ono pohlčení smrtelnosti životem, jež se stane skutečností ve zmrtvýchvstání křesťanů, když vrátivši se Kristus je vyvolá z hrobů. Podivuhodné „proměnění“, jehož se pak dostane spícím čili mrtvým údům „těla Kristova“, popisuje Pavel v 1. Kor. 15:42-44, 54 takto: „Takt bude i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se porušitelné, vstane neporušitelné; rozsívá se nesličné, vstane slavné; rozsívá se nemocné [slabé], vstane mocné; rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné, jest i duchovní tělo... A když porušitelné toto obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlčena jest smrt ve vítězství.“

21) Co mnil tedy Pavel, když mluvil o rozkladu pozemského stánku a o stavení od Boha, jež je pro dotyčného připraveno?

22) Proč „spalí“ Štěpán a jiní věrní křesťané? a dokud nutně trval jejich „spánek“?

23) a) V jakém stavu nalézali se křesťané za tohoto „spánku“? b) byl Ježíš kdysi v tomto stavu? a proč neviděl porušení?

24) Proč netoužil Pavel po smrti, přes vzdychání v tomto těle? a co bylo jeho vážným přáním?

25, 26) Toužil Pavel — podle Filipským 1:23 — ihned odejítí z tohoto života, anebo čemu dal přednost, a proč?

27) Proč chtěl Pavel raději býti „přioděn“ než „svlečen“?

BUĎ „DOMA“ NEBO „VEN Z DOMOVA“

28 Takováto zázračná proměna z tělesného v duchovní nebyla nikdy předložena Adamovi v Edenu. Nebyla též slíbena jeho potomkům, když hříchem vešla na svět smrt. Apoštol Pavel omezuje naději na takovouto úžasnou změnu na ty, kteří byli zplozeni z ducha Božího, aby se stali jeho duchovními dětmi, a kteří jsou údy „těla Kristova“. Pavel praví: „Ten pak, kdož nás tak k tomu způsobil, Bůh jest, kterýž také dal nám závdavek [záruku; *Žilka*] Ducha.“ (2. Kor. 5:5) To znamená, že přípravou k této proměně učinil Bůh z těchto křesťanských věřících „nová stvoření“ jakožto údy „těla Kristova“. Proto se tito chovají jinak než lidé světa a mají jiný osud čili jinou budoucnost. — 2. Kor. 5:17.

29 Nadto vylil Bůh na ně svého svatého ducha čili svou účinnou moc jako záruku neboli závdavek na duchovní život, pro který je připravil. Když apoštolé svého času vzkládali ruce na pokřtěné věřící, tu tito obdrželi ducha od Boha spolu s rozmanitými dary, jako na př. dar mluvití cizími jazyky, dar vykládati tyto jazyky, dar prorocství, dar činití zázraky atd. Pavel mluví o této duchovní záruce v první části druhého listu Korintským, které Bůh pokřtil svým duchem: „Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest, kterýž i znamenal nás, a dal závdavek [záruku] Ducha v srdce naše.“ (2. Kor. 1:21,22) Pouze tito pomazaní, kteří mají takovýto závdavek čili záruku ducha Božího, mají důvod doufatí ve zmrtvýchvstání v proměnu z tělesného stupně k duchovnímu. Bohem jim nyní daný duch je předem jim poskytnutý závdavek nebeského zmrtvýchvstání.

30 Náboženští duchovní, jak katoličtí tak i protestantští, posmívali se „Strážné Věži“, protože ta obrací pozornost k tomuto nebeskému zmrtvýchvstání, jež je pro lidské oko neviditelné. Neuvědomují si, že i zmrtvýchvstání Krista Ježíše bylo neviditelné pro vojáky, kteří střežili jeho hrob. Tito vojáci viděli pouze anděla, jenž sestoupil v slávě, aby odvalil kámen a odkryl prázdnou hrobku; zmrtvýchvstalého Krista však neviděli. Toliko jeho učedníci viděli jej později, když se zjevil zhmotněním v těle. Jelikož však Boží psané Slovo budí naději v duchovní čili nebeské zmrtvýchvstání, kterého člověk nemůže vidět, a jelikož praví křesťané mají závdavek ducha Božího, proto kráčejí nadále ve víře, že toto zmrtvýchvstání s proměnou bude konečnou jejich odměnou, zůstanou-li věrni jako služebníci Boží a následovníci jeho Syna. Tuto důvěru víry a naděje vyznačuje apoštol, když píše: „Proto tedy vždy důvěřujeme a víme, že dokud jsme doma v těle, jsme ven z domova a vzdálení od Pána. Neboť chodíme vírou a ne viděním. Ale důvěřujeme, ač bychom se raději vystěhovali z těla a odešli domu k Pánovi. (Jsme plni důvěry a volíme být raději nepřítomní v těle a přítomní u Pána; *Kistemaker*) A proto se i všemožně snažíme, abychom, ať už jsme doma v těle anebo ven z domova, jemu se líbili.“ — 2. Kor. 5:6-9; *Slov.bible*.

31 Povšimněme si výrazu být „doma v těle“. V minulosti vládla mylná domněnka, že to znamená, cítili se v lidském těle příjemně, naprosto spokojeně s nynějšími poměry a s sebou samým i se svým okolím, tak jako se blaženě a nebdale protahujeme ve svém vlastním pohodlném domově. Toho však apoštol nemohl mít na mysli. Pavel řekl, že on sám je „doma v těle“ a tudíž „ven z domova“ čili „vzdálen“ od Pána, což naprosto neznámá, že byl v bezstarostném, lhostejném stavu mysli, obračeje své sklony k věcem zde dole a hledě k pomíjajícimu.

32 Výraz (endeméin), jehož užil Pavel ve svém původním listu, znamená: bydlet ve své vlastní zemi, mezi svými vlastními lidmi, kdežto druhý výraz (*ekdeméin*), jehož je použito v těchto verších pro vyjádření opaku, znamená: bydlet v cizí zemi, za hranicemi, daleko od svého vlastního lidu, putovati. Myšlenka, cítit se příjemně v těle, není v slově tom obsažena, vždyť Pavel praví: „v tomto vzdycháme“ (verš 2). Povšimněme si, jak tento tekst Písma zní v moderuím překladu: „Jsme proto vždy dobré myslí, ačkoli víme, že dokud dlíme v těle, jsme daleko od Pána. Kráčíme ještě vírou, ne viděním (neboť musím svůj život vésti ve víře, aniž bych ho viděl; *Moffatt*). Jsme dobré myslí a přejeme si raději ze svého těla vyjít a být doma u Pána. Proto též klademe si za čest líbiti se mu, ať už v těle anebo mimo tělo.“ (*Storr*) „Proto tedy jsme vždycky plni důvěry a víme, že, dokud jsme přítomni v domově svého těla, jsme nepřítomni v domově u Pána; vždyť žijeme vírou, ne tím, co vidíme; máme důvěru a volíme raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova u Pána. Proto se také horlivě přičinujeme, abychom se jemu líbili, ať zůstáváme v domově, ať se z domova ubíráme.“ — *Žilka*.

33 Jelikož maso a krev nemohou zdědit království Božího, proto nepřebývají křesťané, dokud žijí v těle na zemi, u Krista Ježíše po pravici Boží. Jsou od něho oddělení a omezenost jejich organických zrakových schopností vyžaduje, aby naň patřili okem víry. Když přijdou k Pánu Ježíši do nebe, tu nevezmou svá lidská těla s sebou, nýbrž musí svá těla z masa a krve opustit, aby byli vzkříšení z mrtvých jako duchovní tvorové a přioděni nesmrtelností a neporušitelností. Kristus Ježíš není více v těle. To nám praví apoštol Pavel ve verších 15 a 16: „Za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal. A tak my od toho času nikoho neznáme podle těla. A ačkoli jsme znali Krista podle těla, však nyní více neznáme.“ Proto musí jeho následovníci kráčet vírou.

34 Neviditelnost věcí není ještě důkazem, že tyto neexistují. Jestliže tedy věrný křesťan má inspirované Slovo a ducha Božího jako záruku, pak může s důvěrou a v naději na zaslíbené patřit vpřed, i když toto ještě není vidět. „Neboť což kdo vidí, proč by se toho nadál? Pakli čehož nevidíme, toho se nadějeme, tedy toho skrze trpělivost očekáváme.“ — Řím. 8:24, 25.

35 Apoštol a jeho spolukřesťané mají důvěru v osud, který Bůh jim zaslíbil ve svém Slově. Proto jsou plni ochoty a radostí, aby se vůle Boží na nich splnila. To jest aby byli navždy oddálení od lidského života v těle, „nepřítomní v těle“, a aby přebývali a byli přítomní s Kristem Ježíšem v Božím nebeském království, aby s ním byli „doma“. Tak ukazují, že netouží

28) Komu předložil Bůh tuto naději na „proměnu“? a jak je k tomu „způsobil“?

29) Jak dal Bůh takovým „závdavek ducha“?

30) Z nebeského zmrtvýchvstání není nic vidět, jak ukazuje případ Ježíše samotného; je proto kdokoli oprávněn posmívat se tomu? a proč smějí křesťané v toto neviditelné zmrtvýchvstání věřit?

31) Co se rozumělo výrazem „doma v těle“? a proč nemohl apoštol mít toto na mysli?

32) Jaký význam má Pavlem použité původní slovo, a jaký slovo opačné? Je v něm obsažena myšlenka tělesného pohodlí?

33) a) Nakolik jsou křesťané „ven z domova“ anebo „nepřítomní“ u Pána? a jak musí proto kráčet? b) Jak a proč musí být „nepřítomní v těle“, aby byli u Pána?

34, 35) a) Proč může křesťan patřit vpřed v naději na tyto neviditelné věci? b) Proč jsou křesťané rádi, že se na nich děje vůle Boží, pokud jde o to být „ven z domova“ nebo „doma“?

po smrti s jejím stavem nahoty, po svlečení předností směti sloužili Jehovovi Bohu. Anobř touží po tom, aby vzkříšením s mrtvých byli v přítomnosti Boží spojení s Kristem. A proč? Protože pak vejdou do oné „nad každou míru závažné tíhy slávy pro věky“, které se prokázali hodnými uprostřed nynějšího přechodného souzení, jež ve srovnání s tím je lehké. (2. Kor. 4:17; *Zilka*) Proto praví apoštol s důvěrou: „Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, ze semene Davidova, podle evangelium mého... Protož všecko snáším pro vyvolené, aby i oni spasení došli, kterých jest v Kristu Ježíši, se slávou věčnou. Věrná jest tato řeč. Neboť jestliže jsme s ním zemřeli, také s ním živi budeme. A trpíme-li, budeme také s ním kralovati.“ — 2. Tim. 2:8—12.

36 Co tedy mělo by býti účelem života křesťanů, kteří věří v tyto neviditelné věci? Apoštol uvádí tento cíl i důvod proň, říká: „A proto se i všemožně snažíme, abychom, ať už dlíme doma v těle nebo jsme ven z domova, jemu se líbili. Neboť my všickni se musíme ukázat před soudní stolicí Kristovou, aby si jeden každý odnesl to, co nač v těle vykonal, ať už to bylo dobré či zlé.“ (2. Kor. 5:9, 10; *Slov. b.*) Zmrtvýchvstali křesťané budou se přirozeně moci Pánu dokonale líbiti, jakmile budou oblečeni ve „stavení od Boha, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích“. Je však zajisté útěcha v pomýšlení, že křesťané mohou se mu líbiti již nyní na zemi, zatím co jsou doma v těle a vzdálení od svého Pána a hlavy, pakliže si to totiž vytknou za cíl. Při tom nepodlehnu slabosti, aby se chtěli líbit lidem tohoto světa anebo aby se přizpůsobili tomuto sobeckému, záhubě zasvěcenému světu, jež Pán zakrátko rozbije v blízkosti se bitvě armageddonské. Pevným jejich cílem je napodobiti příklad apoštolů, kteří řekli: „Více sluší poslouchati Boha než lidí.“ (Sk. ap. 5: 29) „Což hledám nyní přízeň lidí, anebo Boží? anebo snažím se líbiti lidem? Kdybych se ještě líbil lidem, nebyl bych Kristovým služebníkem.“ (Gal. 1:10; *amer. st. př.*) Ti, kdož jsou odhodláni hledati přízeň Boží a zalíbění svého Pána Krista Ježíše, půjdou tudíž směle a neochvějně vpřed ve službě, ke které je povolal Bůh jako své svědky a vyslance svého království pod Kristem Ježíšem.

37 Na zemi žije už jen ostatek těchto pravých křesťanů, kteří jsou pomazáni duchem Božím a proto mají záruku na zmrtvýchvstání k životu v nebesích doma u oslaveného Pána. Ježíš Kristus nastoupil královské panství, jakmile Bůh v roce 1914 je byl zřídil, a přece nelze Krista Ježíše viděti, protože je v duchu, kdežto údové ostatku jsou ještě v těle a tudíž v tomto ohledu „nepřítomní“ čili „ven z domova“ od něho. Při smrti však neočekávají, že upadnou v dlouhý spánek „nahoty“ jako ti, kteří zemřeli před zřízením království a před rokem 1918 po Kr., před příchodem svého Pána k chrámu. Podle Slova Božího nebudou údové ostatku spáti, jestliže zemrou jako věrní, nýbrž budou ihned vzkříšeni k životu v duchu, „proměnění... pojednou, v okamženi“, a tak budou nakonec přebývati u svého Pána „doma“. (1. Kor. 15:51, 52) Tito jsou oni „blahoslavení“, o nichž píše Zjevení 14:13: „I slyšel jsem hlas s nebe, říkající ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi.“ Odpočinou pak od svých prací, které konali v tělesném těle, dokud byli od svého Pána

vzdálení. Avšak svědectví jejich skutků na zemi nebude smazáno při okamžité jejich proměně ve zmrtvýchvstání ze stavu pozemského v nebeský, nýbrž jde za nimi a má zalíbení Jehovova soudce, Krista Ježíše.

38 Zatím co údové ostatku podle vůle Páně a podle jím stanoveného času dlejí ještě na zemi, budou usilovně dbáti, aby svým spolubratřím pomáhali a je utěšovali. Podávají též Boží duchovní pokrm „jiným ovcím“ Páně, lidem dobré vůle, které tento nyní shromažďuje jako druhy ostatku do ovčince pod oním „jedním pastýřem“, dobrým pastýřem Kristem Ježíšem. Jak praví apoštol Petr: „Protož nezanedbám vřdycky vám připomínati těch věcí, ačkoli uměl i utvrzení jste v přítomné pravdě. Neboť to mám za spravedlivé, dokud jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomínáním, věda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil.“ (2. Petra 1:12-14) Ostatek ví, že je nezbytné líbiti se mu, a to zejména nyní, protože teď je přítomen v chrámě Božím, aby soudil všechny údy domu Božího. (1. Petra 4:17) Od jeho příchodu k chrámu v roce 1918 po Kr. objevují se všichni „před soudní stolicí Kristovou“. Je důležité, jak užívají svých těl a jejich údů, neboť od toho závisí jejich konečný soud u Pána jakožto soudce. Pouze tehdy, konají-li dobré podle Jehovových přikázání, budou při smrti shledáni osvědčenými a budou odměněni slavnou proměnou zmrtvýchvstání. Pro ty, kdož nyní činí „zlé“, opomíjejíce nyní vydávati věrně svědectví pro Jehovovo jméno a jeho království, znamená to věčné zničení rukou jeho soudce a vykonavatele. Nikdo z těch, kdož činili zlé, neujde záhubě v Armageddonu a nenalezne život v novém světě.

OSVOBOZENÍ OD ‚ROZKLADU‘ MOŽNÉ

39 Jehovův soudce je od roku 1918 přítomen v chrámě. To znamená, že všichni národové se nyní objevují „před soudní stolicí Kristovou“ a že soud národů je v proudu. Oddělování třídy „ovcí“ z těchto národů se nyní odehrává. Tyto „ovce“ ze všech národů plesají a veselí se s lidem Jehovovým, protože království bylo zřízeno. Činí dobro ostatku bratří Kristových, kteří jsou nyní mezi nimi. Tyto „ovce“ opouštějí tento svět a zaujímají postavení pro zaslíbený nový svět spravedlnosti, a i ony snaží se zalíbiti svému Pánu a králi. To činí, ačkoli ho nemohou tělesným okem v chrámě viděti, neboť kráčeji vírou a ne viděním. Mají vroucí touhu líbiti se mu a vyhlížejí vstříc velikolepé době, kdy jej uslyší říci: „Poďte vy, jimž Otec můj poželnal, vejděte do svého dědictví v království, jež je pro vás připraveno od založení světa.“ — Mat. 25:34; *Moffatt*.

40 Nemají tutěž naději jako ostatek, totiž odložití své tělo a obdržeti „stavení od Boha... příbytek ne

(Pokračování na str. 2.)

36) Co tedy mělo by býti účelem života křesťana? a jak bude dle toho jednati?

37) V jakém ohledu je ostatek „nepřítomen“ anebo „ven z domova“ od Pána? b) Nakolik jsou údové ostatku oni „blahoslavení“ předpověděni ve Zjevení 14:13?

38) a) Co činí ostatek, dokud dlí v „tomto stánku“? b) Proč údové ostatku zejména teď snaží se líbiti Pánu?

39) Kdo kromě ostatku usiluje nyní na zemi zalíbiti se Pánu? a jak, a proč?

40) Jak odlišuje se naděje těchto „jiných ovcí“ od naděje ostatku? a co se stane, jestliže někdo z nich zemře před Armageddonem?